

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

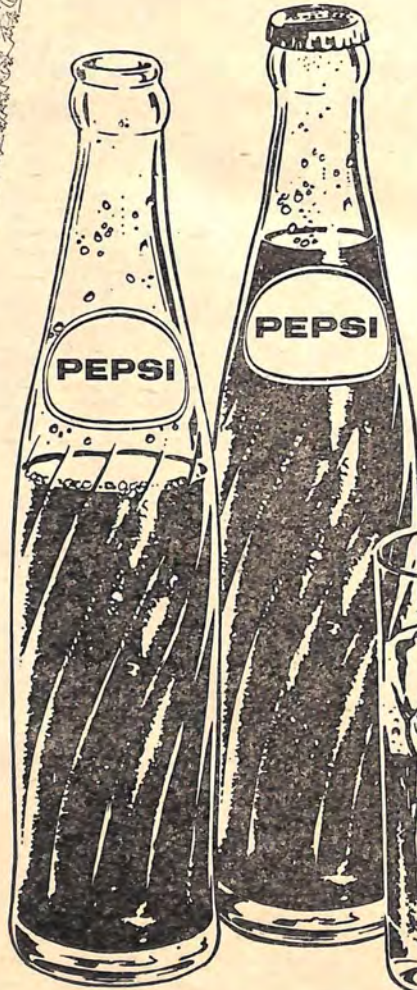
Akbalım

BAYRAM YERİ !

**Pepsi için
Pepsi
lezzetinden
ayrılmaz**

PEPSI FRUKO - TAMEK Meyve Suları Sanayii A. Ş. Fabrikalarında Şişelenmektedir.

AJANSTEK P- 69/576 A

(Ak. : 203)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 17 Sayı: 51 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Aralık 1969

Ciğerlerin bayram etsin!

BİRİNCİ'DEN, İkinci'den, Bafra'dan yukarı çıkamayan sigara tiryakileri, kırk yılda bir ele bir Yeni Harman veya Maltepe geçirin:

— Yak bir tane de, ciğerlerin bayram etsin.. derler.

Ucu sigaranın zifiriyle kararmış ciğerlerin, daha arınmış bir tütüne düğün-bayram etmesi olağandır. Ama nice tiryaki böyle bir teklifi reddeder:

— Alışmışım kendi sigarama, başkası öksürtüyor..

Gerçekten de ister İkinci olsun, ister Birinci, ister Bafra.. İnsan kötü sigaradan daha kalitelisine geçtiği zaman rahatsız olur. Düşünün bir kere sabahın köründe uyanan tiryaki, daha kargalar kahvaltısını etmeden el yordamıyla uzanır başucuna... Uzakta bir hoparlör sabah ezanı okumaktadır. Perdenin aralığından gecenin son kurşunisi giriyor oda-ya.. Sigarayı yarı uykulu bir halde yakalayıp dudağa yerleştirdikten sonra bir kibrit...

Bir soluk..

Ve bir duman..

Be adam, ne biçim tutku bu ki, daha ağzına bir lokma koymadan zifiri çekersin içine? diye sorarsanız:

— Efkar dağıtmak için..

Daha tiryaki olanlar da derler ki: — Sabah ilk dumanı çekmeden, akıml başıma gelmiyor..

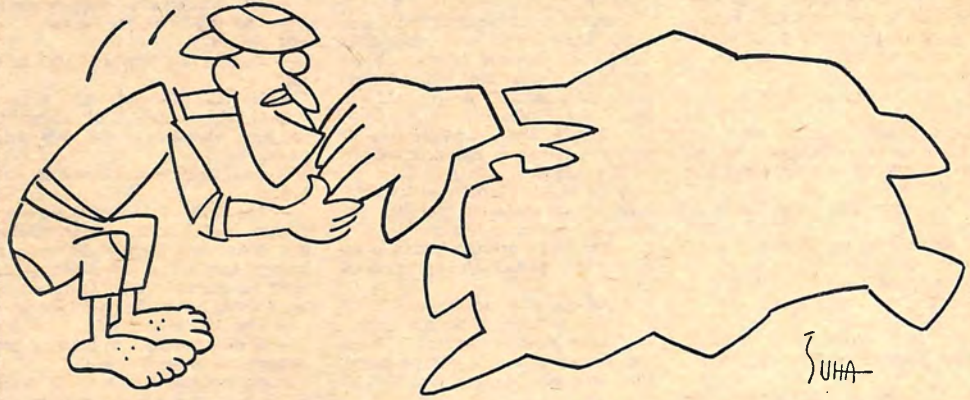
Sigara, çoğu tiryakiye göre dert ortağıdır. Şu ölümlü dünyada en iyi arkadaş, dosttur, sevgilidir. Yıllar yılı alışmışır ona... Şimdi böyle bir dost dururken, sözgelisi Birinci ile haşır-neşir olmuşken adam, siz ona uzatmışınız bir Yeni Harman... Belki daha güzel Yeni Harman... Ambalajı daha fiyakalı, filtresi de var, biçimi daha yakışıklı.. Gel gör ki tiryaki bir nefes çekti mi:

— Öh, öh, öh..

Egzosu tıkanmış araba gibi öksürür durur.

Bunun içindir ki daha pahalı bir sigarayla uzatıp:

— Yak da ciğerin bayram etsin..

BAYRAM GELDİ!

diyenler, tiryakinin derdinden, halinden pek anlamayanlardır.

İşte tıpkı bunun gibi günlük hayatta, dert ile hemdert olmuş nice bağrıyanık'a:

— Ramazan bitsin de bir bayram et.. demek halden anlamamak demektir. Bayram iyidir gerçi, tatildir, insan evinde oturur, işine gitmez, şudur, budur... Ama günlük hayatın zifirini ciğerine çekmeye alışmış bir garibi öksürtecek nice değişikliğe mâruz kalır. Her sabah gün ışmadan el yordamıyla sigara paketi arayıp ilk dumanı çeken tiryaki gibi her gün ortalık ağarmadan sokağa fırlayıp işe koşan vatandaş, otobüslerde ne kadar hırpalansa, işinde ne kadar yorulsa, çevresinde ne kadar horlansa, alışmışır yirmidört saatlik hayata..

tına... Bayram geldi mi kırk yılda bir eline düşen Yeni Harman gibi nefesi çeker çekmez başlar hırlama-ya...

Bekçi geldi, bahşiş.. Çöpçü geldi, bahşiş.. Bakkalın çırağı geldi, bahşiş.. Kapıcı geldi, bahşiş.. Çocuklar geldi, bahşiş.. Yakınlara büyüklere gidilecek, hediye.. Hanımın giyecek şeyi yok, kavg.. Çocukların giyecek şeyi yok, üzüntü.. Kapı çalınır, misafir.. Bir daha kapı çalınır, bir daha misafir... Ve üstelik dur-dur:

— Melâhat hanımı gördün mü? Yeni elbise yaptırmış..

— Dikkat etmedim..

— Etmezsin sen.. On senedir ay- nı hırkayı giyiyorum farkında mısın ki?...

— Bir sigara versene..

— Zakkım iç inşallah..

Bayram ne demek? Eğleneceksin, güleceksin, masraf edeceksin ve çevrene hesap vereceksin:

— Nasılsınız?

— İyi diyelim iyi olalım..

Nasıl iyi olalım? Peynir yirmi lira iken iyi olunur mu?

Oturulacak bir evin kirası şehirde bin lira..

Fiyatlar hergün artıyor..

Bayram geldi diye değişiverecek mi bunların hepsi?

Çocuğun babası ölmüş bayram günü.. Ağlarmış küçük:

— Ağlama oğlum, bayramda ağlamaz, ayıptır.. demişler.

Vatandaşın hali de böyle..

Tanrının her günü hayatın zifirini sineye çekmeye alışmış, yılda bir kere:

— Bayram geldi, yüreğin bayram etsin.. diyorlar.

Bayram güzel şey, bayram hoş şey, ama hayatın meşakkatiyle iki büküm olanları öksürtüyor doğrusu..

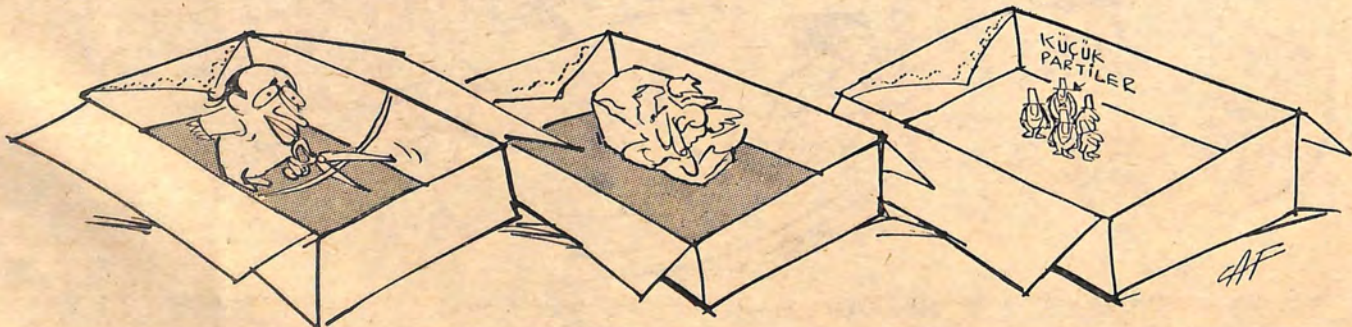
Sevgili okurlar hepinizin bayramını kutlarken, öksürüksüz, tiksiriksüz bayramlar dileriz cümleye...

AKBABA

AKBABA

Sevgili okurlarının Şeker Bayramını kutlar

mutluluklar diler.

KESME ŞEKER!..

LOKUM!..

LEBLEBİ ŞEKER!..

BAYRAM ZİYARETİ

BAYRAM sabahı:
— Hanım, dedim, eşin dostun en ufakları biz sayılırız. Onun için şöyle çabucak hazırlan da, eşe dosta bir bir uğrayıp bayramlaşalım.

Hazırlandık, sokağa çıktık...
— Kimden başlayalım hanım?
— Rifat beylerden... Sonra Rifki beylere geçeriz, sonra Arif beylere...
Bayram günleri nedense milletin kulağı hep kırıltır olur. Daha biz kapıyı çalar çıkmaz, Rifat beyi karşıımızda bulduk.

— Ooo, buyrun çocuklar, buyrun! dedi.

Geçtik misafir odasına, Rifat bey, karısıyla, çocuklarıyla bir bir bayramlaştık. Hemen ardından soru Rifat bey:

— Kahveler nasıl olsun çocuklar? diye.

— Aman Rifat bey, dedim, bayram ziyareti, şöyle bir uğrayıp...

— Aaa, olur mu canım, dedi, bayramın kahvesi başka olur.

Karısına döndü:

— Şekerli yap hanım, şekerli. Bunlar gençtirler, şekerli içerler, dedi.

Rifat beyin hanımı çıkarken, kızı şekerlikle girdi içeriye:

— Buyurmaz mısınız? dedi.

Birer şeker aldık. Rifat bey:

— Canım insan hiç Rifat abisinin şekerinden bir tane mi alır? dedi. Alın bakalım alın! Kızım, lokum da getir!

— Aman Rifat bey!
— Ne amanı canım!
Lokumun irilerini Rifat bey parmağıyla bir bir gösterdi:

— Şunu alın, bunu alın, diye.

Lokumun ardından kahveyi içtik.

— Eh, bize izin Rifat bey!
— Canım oturuyoruz ya...

— Daha uğrayacağımız yerler var.

— Siz bilirsiniz gençler.

Oradan Rifki beylere uğradık.

— Ooo, hoş geldiniz, buyrun! dedi.

Rifki bey o denli parti meraklısıdır ki, onu bile unutup, bayram olduğundan midir nedir, hemen kahvenin şekerini sordu:

— Nasıl olsun çocuklar?

— Aman Rifki bey, dedim, biraz önce Rifat beylerde içmiştik de...

— Rifat beylerin kahvesi kahvedir de bizimkisi kahve değil mi? Şekerli yap kızım, şekerli...

Kız çıkarken, lokum kutusuyla Hayriye teyze girdi:

— Buyurmaz mısınız çocuklar?

— Şey!...

— Ne şeyi canım, buyrun buyrun! Birer tane attık ağzımıza. Hayriye hanım:

— Baksana ayol Rifki, birer tane lokum aldılar, deyince...

Rifki amca, nerdeyse ayağa kalkıp bizi dövecek gibi gürlüyverdi:

— Ayıp ayıp, çok ayıp, dedi. Siz baba dostusunuz yahu, alın bakalım birer tane daha!

Şimdi almasak adamın kalbi kırılacak, aldık birer tane daha. Aldık ama, adam boyuna ağzımıza bakıp duruyor, yuttuk mu, yutmadık mı diye. Daha birinci lokumu yeni yutmuştum ki, Rifki bey:

— Haydi, dedi, ativerin onu da ağzınıza, nerdeyse kahveler geliyor!

Ne yaparsınız, attık!...

— Ee, Bilgiç'lerden ne haber?

Lokum ağzımda top gibi, ben yutmaya çalışırken, o büyüyor.

— Kız, dedi, ortanca kızına, o annenin erik şerbetinden getir bakalım!

Boğulur gibi konuştum:

— Şey, yutarım Rifki bey amca!

— Canım elbette yutarsın... Maşallah gençsiniz, bizim gibi ne gastritiniz var, ne ülseriniz var. Koş kızım koş!

O sırada Hayriye teyze kahve tepsiyle girdi içeriye.

— Dur hanım, dur, dedi-Rifki bey amca, çocuklar hele erik şerbetlerini içsinler de...

— Ama Rifki bey amca!...

— Hayriye teyzenin erik şerbetinden içtin mi hiç sen?

— Şey, çocukken içmiştim.

— Eh, böylese bilirsin tadım...

Koca birer bardak erik şerbetini ahlaya vahlaya yuvarladık. Ardından kahveyi de içince, bizim mide geviş getiren çift tırnaklıların mide si gibi gürk gürk etmeye başladı.

— Bize izin verseniz Rifki bey?

— Ayol aceleniz ne?

— Daha gezecek, bayramlaşacak yerlerimiz çok da...

— Eh, siz bilirsiniz. Pek memnun oldum, pek sevindim. Canım, yalnız bayram ziyareti olmasın ziyaretleri-niz, başka günler de buyrun!

— Olur Rifki bey amca olur!

Dışarı çıktık...

— Hanım nasıl miden?

— İyiydi ama, o erik şerbetinden sonra, erik kurusu gibi büzüldü kal-di. Sanki içi erik çekirdeğiyle dolu!

— Şimdi nereye gidiyoruz?

— Arif beylere.

Çaldık kapıyı, girdik Arif beylere. Bayramlaştık, hoş, beş, çok şükür kahve lafi eden yok. Sadece şeker

verdiler. Hanım benim gözümde baktı, ben hanımın gözüne. Midenin sevinci gözlerimizden okunuyordu ki, o sırada evin en ufak kızı, koca bir tepsiyle girdi içeriye. İki koca tabak, tabakların içinde de kabak tatlısı.

— Aman Arif bey! diye sığırmaşım.

— Ne amanı yahu, bayram, şeker bayramı! diye Arif bey benden daha çok zıpladı.

— Şey, bunun dörtte üçünü alsan- z?

— Ne? Bir dirhemini bile almam vallahi. Genç kızım koy! Yahu bir de genç olacaksınız bel! Ben sizin yaşayken...

— Ama diğer ziyaretlerde de Arif bey...

— Aaa, bak böyle söyledin mi da- nılırım işte! Nuriye ablanın kaba- ğı... Yahu ben Nuriye ablanızı sırf kabağı için aldım bel! Yiğün yiğün, yiğün de görün kabağı. Ardından da bir kahve, hemen hazmettiriverir.

— Şey, kahve olmasa?

— O da nasıl söz? Koy kızım koy cezveyi; az şekerli olsun!

Sanki hanımla kabak tatlısı değil, çiğ kabak yiyoruz. Ağzımız köpür- dükçe köpürtüyor:

— Arif bey, şu kademizi yeme- sem?

— Olmaz vallahi Nuriye, ba kse- nin kabağına hakaret ediyorlar!

Hey Allahım, bayramlaşmak değil, işkence... Başım dönmeye, kulakla- rım uğuldamaya, midem balon yap- maya başladı. Karıma baktım, za- vallı nerdeyse ağlayacak...

Tatlı tabağını bıraktık, hop, kah- veyi tutuşturduk elimize.

İzin istedim.

— Olur mu? dedi Arif bey, çay demliyordunuz Nuriye ablanız.

Çay sözünü duyar duymaz, hemen fırladım ayağa:

— Gezecek yer çok Arif bey, de- dim.

— Canım bir çayımızı...

— Başka sefer Arif bey...

Çıktık dışarıya...

— Hanım nasıl miden?

— Berbatın âlâsı.

— Benimkisi süper berbat. İster- sen keselim ziyareti.

— Olur mu canım, bayramın ilk günü uğradığımızı içerleyecek ta- nıdıklar var.

— Öyleyse Osman beylere gidelim. Adam memur, ayın da aşağı yukarı ortası, belki şeker bile vermezler.

İstikamet Osman beyler!... Osman bey bir memnun oldu, bir memnun

oldu ki... Seviniyoruz, çok şükür Os- man beyin şekeri yok, diye. O sırada karısı koca bir kayak tabakla girme- sin mi içeriye? Tabağın içerisinde de tepeleme kadayıf dolu...

Fırladık karı koca ayağa:

— Aman Osman bey, dedik.

— Ne amanı canım, her seferin- de bir çayla savuşturuyoruz işi, ama bu kez bayram...

Karısı atıldı:

— Bir tabaktan yerseniz, herhalde kusurumuza bakmazsınız, dedi.

— Şey Makbule hanım, bize ayrı ayrı, çay tabaklarının içerisine koy- saydınız?

— Hadi canım, kibarlaşmayın o kadar, buyrun! dedi.

Adam, perçinini daha baştan yap- mıştı. Şimdi yemesen, biz gidince bir kez daha memur olmanın acısı- nı tã içinden duyacak; ne yapalım, giriştik hanımla... Biz durdukça Os- man bey:

— Yiğün canım, yiğün, diyordu. Kocaman bir tepsi yaptık. Yıl on iki ay çocuklar şekere hasret gide- cek değiller ya, hiç olmasa bay- ramdan bayrama... Şimdi bir de çay demler bize Makbule!...

Ağzımdan kadayıfları saçarak:

— Aman çay dursun Osman bey, dedim.

— Canım, kadayıf bayramın kada- yıfı, çay da ziyaretin çayı. Demle ha- nım demle!

Artık midelerimiz değil de, yemek borularımız bile dolmuştu.

İster istemez çayı içtikten sonra oradan çıktık.

— Hanım, dedim, hadi eve.

— Ayol Kerim beylere ilk gün gi- dilmezse? Benim babamın dostu...

— Hanım ne diyorsun sen, o se- nin baba dostu dediğin adam, hem zengindir, hem de görgüsüzdür...

— Benim babamın dostlarına ge- lince böyle söylüyorsun...

Hay şu baba dostlarının topuna. Ne yapalım, gittik. Peşrev, kahveden başladı. Adam hem zenginliğini, hem de görgüsüzliğini bir arada gösterebilmek için, kahveyi çay fin- canı gibi büyük büyük fincanlarda ikram ediyor. Kahveyi bitirdik, ka- rısı:

— Perviliin, dedi hizmetçiye, misa- firlere lokum!

Lokumu yuttuk, kalkacağız:

— Perviliin, dedi kocası hizmetçiye, misafirlerle likör!

Likörü içtik, kalkacağız:

— Perviliin, dedi karısı, misafirle- re tatlı!

— Aman Nigâr hamfendi! dedim, duymadı bile.

Tatlı biterken, kocası bağırdı:

— Perviliin, misafirlerle nar suyu! Nar suyu değil, sanki denizde bo- ğuluyoruz... Ayağa kalktım, adam:

— Aaa aaa, deyip koluma sıkıca yapıştı Perviliin, misafirlerle badem ezmesi!...

Şeytan dedi, kalk, al ayağının al- tına şu herifi, ulan badem ezmesi öyle olmaz, böyle olur diye vur Al- lah vur ağzının üstüne üstüne...

— Hanım! dedim, kalk!

Kadın yapıştı, bizim hanımın ko- luna ve de bağırdı:

— Perviliin ezmeyi yetiştir!...

Ezmeleri gözlerimiz gövere gövere yuttuk.

— Ya Allah, dedim, adam yapıştı yakama:

— Perviliin, misafirlerle limonata!

— Mide be, mide! diye bağırıver- mişim.

Kadın, istifini bozmadan bağırdı:

— Perviliin, misafirlerle maden su- yu!

— Hanım yürü, kurtaralım tatlı canımızı!

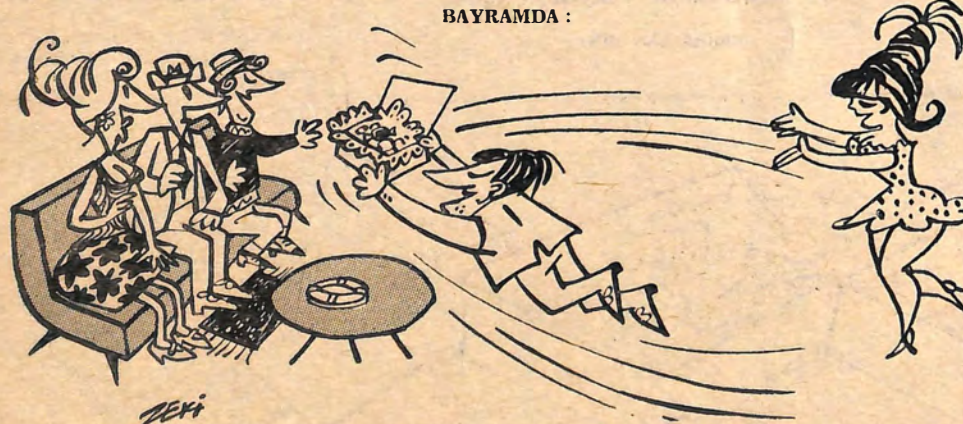
— Ayol kalkamıyorum...

Adam bağırdı bu sırada:

— Perviliin, zaten geç oldu, kur sofra, Muzaffer bey, Günsel ha- nım bizde yiyecekler yemeği...

Hatırladığım son şey, yumruğu a- damın tam iki kaşının ortasına ya- pıştırdığım... Ondan gerisini hatırla- mıyorum, kendimden geçmişim...

Muzaffer İZGÜ

Kaleci şeker tutuyor!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Onlar Ay'a, biz onay'a

SÖYLEMEYE hacet yok: dünya bir dert pazarı. Çeşit çeşit, boy boy, renk renk belâ sergilenmiş insanoğlunun yolu üstünde.

«Beğen beğen al!» diyeceğim ama, o da öyle değil; insanlar dertleri değil, dertler insanları seçmekte.

Bu kötü pazarın mallarından bir kısmı kaçınılmaz kader armayanları: hastalıklar, kazalar, ölümler vesaire... İnsanların bunları azaltıp geciktirmeye çalışmaktan, güç yetiremediklerine de dış sıkıp katlanmaktan başka çareleri yok.

İkinci türlü dertler ise insanların birbirlerine çıkar yüzünden yükledikleri eziyetler: savaş yenilgileri, sömürüler, soygunlar, haksızlıklar, yasaklar falan... Bunlar da insanlar büsbütün insanlaşmadıkça normal karşılanabilecek, beğenilmese de anlaşılacak durumlar.

Ben kendi hesabıma öyle dertleri bir an önce dünyadan kaldırma çabasına katılmak sorunluluğunu kabul etmekle beraber bunları da çağımızın kaçınılmaz özellikleri sayıyor ve karşılaşıtkça acısına dayanabiliyorum.

Ama bir de başka türlü dertler var ki onlara ne akıl erdirmek mümkün, ne de susup katlanmak.

Bunlar insanların kendi çıkarlarını, çekişmelerini, bencilliklerini hiç ilgilendirmedikleri halde birbirlerine yükledikleri sıkıntılar.

Küçük bir örnek vereyim.

Türk ekonomisi içinde yoksulluklar, adaletsizlikler, irili ufaklı sömürüler falan vardır. Bunlar irili ufaklı çaresizliklerden doğar, ya da irili ufaklı çıkarlara yaradığı için yaratılır ve sürdürülür. Ama ara sıra ortaya çıkıp vatandaşlara kök söktüren bozuk para sıkıntısı nedir?

Hiçbir şey değildir. Ne yoksul-

Astronotlar, «Ay toz içinde» dediler.

luktan doğar, ne herhangi bir çaresizlikten; ne de kimsenin sömürülmesine yarar. Düpedüz akılsızlık yüzünden insan eliyle yaratılan bir belâdır.

Mümkün olsa da oturup bütün Türk vatandaşlarının çektikleri dertlerin yıllık hesabını çıkarsak, dökümünü yapsak, sanırım bunların büyük kısmının üçüncü türe girdiğini görürüz. Ve bu demektir ki yoksulluktan kurtulma, adaletsizlikleri giderme çabaları süredursun, o hedeflere varıncaya kadar da biraz toparlanmakla kendimizi yarı yarıya rahatlatabiliriz.

Öyle bir toparlanmanın ilk adımı elbette devlet çarkının işleyişine bütün örümcekli alışkanlıklarımızdan sıyrılıp akıllıca bakmaya çalışmaktır. Bir bakabilsek öyle... Gözümüze çaracak manzara hepimize küçük değil, büyük dilimizi yutturur.

Birkaç hafta önce, yâni daha yurda dönmeyen, bir vatandaşımız, bulunduğumuz yabancı memleketin «lüzumlu mercilerinde bir tasdik işi için» yardımını istedi. Öyle şeyler hiç yapmamış, belki meseleyi anlatamazmış.

Ben de yapmamıştım.

— Ama gel bakalım, dilimizin döndüğü kadar anlatalım, dedim. Elinde bir Türk «eksport firması» tarafından hazırlanmış «naklihan» kabilinden birtakım kağıtlar, makbuzlar, faturalar falan vardı. «Mevzuat» dolayısıyla bunların önce noterlikte, sonra kaymakam kâtipliğinde, sonra konsolosluklarımızda, sonra kam-biyoda, gümrükte, Bakanlıkların üst kademelerinde ve kimbilir daha nerelerde tasdiki gerekiyormuş...

Gittik bir notere, ilk tasdiki yaptırıldı. Ondan sonra kaymakam kâtipli karşılığı bir makam aradık.

Yoktu öyle şey ama, en yakını-

nı bulup kapısına dayandık Arkadaş boyuna:

— Hay Allah, yanımıza buranın damga pulundan alsaydık! Acaba muhtar tasdikli ikametgâh senedi, iyi hal kâğıdı, nüfus cüz-damı falan ararlar mı? Fotoğraf isterlerse, sekiz tane vesikalık var... gibi şeyler söylüyordu.

Bizi çıtı pıtı bir genç kız karışladı. Dertinizi anlatmaya çalıştım. Anlamadı.

— İmza'yı noter tasdik etmiş ya, daha ne istiyorsunuz? dedi.

— Siz de noterin imzasını tasdik edeceksiniz, dedim.

— Niçin?

Niçin mi? Al ahret sualini! Ve gel de anlat elin kâfir kızına bizim devlet çarkımızın bir hikmetini... Arkadaş imdadıma yetişmek ister gibi atıldı:

— Fotoğraf istiyorsanız var! Pul falan da alıp geliverelim!

Kız «Ne fotoğrafı? Ne pulu?» der gibi onun yüzüne baktıktan sonra kağıtlara tekrar göz geçirdi. Gezdirmesiyle başladı gülmeye. Parmağıyla bir faturanın ortasındaki «Kırtletme ücreti» i-baresini gösteriyordu:

— Bu nedir, bu?

Arkadaş anlattı: Gümrük mevzuatımıza göre, ancak kullanılmış buzdolaplarının bedelsiz ithaline izin varmış. O bakımdan yeni buzdolapları kırtletilerek eskiye benzetiliyor, ondan sonra Türkiye'ye gönderiliyormuş.

İşin tuhafı, buzdolabı 220 volt-luktu ve o memleketin hiçbir yerine 220 voltluk cereyan yoktu! — Peki, dedi kız, memurlarınız bu faturayı görünce buzdolabının aslında yeni olduğunu anlayıp itiraz etmezler mi?

Arkadaş da, ben de cevap veremedik buna. Sonunda o boynunu bük-tü:

— Orasını bilmem... Hep böyle yapıyor... Ne olur, siz bir tasdik ediverin de...

Kız güle güle kağıtların diple-rini damgalayıp imzaladı. Sevirek çıktık.

Ama fatura mı tasdik ettirmiş-tik, usullerimizin güllüçüğünü mü, orasına siz karar verin!

Refik ERDURAN

Halk tipi sigara çıkarılıyor.

— Gazeteler —

HALK TİPİ!

Türkistik kavgalar

KENAN AKINCI

ANLATMADAN önce belirtiyim ki, bu yazdıklarım tamamen gerçektir.

Folklorumuzun zenginliği malûm. Bendeniz de bu konuda oldukça meraklıyım. Bir gün esti aklıma; kendi kendimi göreve çağırdım ve kolları sıvadım.

Önce türkî derlemekle koyuldum işe. Üç beş tane derleyip, böyle şeylerle uğraşan ünlü türkîcülerimizden birine gittim. Nota bilmediğim için, belleğimde tutmuşum türkîleri. Eli kulağa atıp, bir güzel okudum. Adam dinledi, dinledi de:

— Vallahi kardeşim, dedi. İyi, güzel; sekiz tane türkî derlemişsin. Fakat hepsinin notaları ilk türkî-nünki gibi. İlk türkî de kusura bakmayın, maalesef berbat birşey... Çok özür dilerim...

— Estağfurullah! deyip ayrıldım.

Prensibimdir: Değerimin bilinmediği yerde fazla zaman harcamam ve de kendimi harcatmam!... Bak-tım, folklorun bu halında değerim bilinmiyor, hemen başka bir dalına geçtim.

Halk oyunları derlemeyi düşündüm: Ohhoo... Elin oğlu hepsini derlemiş de, kala kala çocukların kaydırak oyunları kalmış bana!

Böyle topluma yararlı işler yapacağım zaman, nedense hiç şansım gitmez. Daha on yaşımdayken bisikleti icat etmişim. İlk kez kasabaya gittiğimde ne göreyim! Millet benim icadıyla gezip duruyor... Üstelik benim icadında iki kişi, iki yandan didonu tutacak, birer kişi elle pedalları çevirecek, ne olur - ne olmaz diye bir kişi de arkadan itecekti.

Kolay kolay yılacak adamlardan değilimdir. Kimsenin aklına gelmeyen bir folklor dalı bulacaktım elbet...

Aklıma işlemeli uçkur toplamak geldi. Ne şahane motifler vardır o güzelim şalvar uçkurlarında...

Bu niyetle, işe başlamak üzere bir köye gittim. Fakat köylüler meseleyi yanlış anladılar. Sen misin uçkur toplayacağım diyen! Almadılar mı beni ayaklarının altına...

— Seni ırz düşmanı rezil seni!
— Uçkur topluyacan ha?... Al sana!

Vur bakalım, çiğne bakalım... Kendimi kaybetmişim.

Öldü diye bıraktıklarından biraz sonra, dirilir gibi olup meseleyi anlattım; fakat bu uçkur işine de tövbe dedim.

İşte o dayağı yedikten sonradır ki, parlak bir fikir geldi aklıma: Köy kavgalarını incelemek!... Erkek kavgaları aşağı yukarı her yerde birdir. Basar küfürü adam; ondan sonra da eline geçirdiği bir şeyle, ya da sille tokat, karşısındakine saldırır. Bu bakımdan folklor değeri yoktur.

Fakat kadın kavgalarına gelince iş değişir. Köy kadını, sinema tiyatro görmediği, askere, şuraya buraya gidip gurbet gezmediği için, kavgasına varıncayadek gelenekçidir. İnce-lenecek en güzel konu!

Bu kez dayak yemeye hiç niyetim yoktu. İncelemeye katılması için, yalvar-yakar, bizim hanımı da kandırdım. Yanımızda kadın kişi olunca, saygımız başka olur.

Birlikte bir köye konuk gittik. Rahmetli pederin asker arkadaşı vardır; onlarda kalıyoruz.

İhtiyara meramımızı anlattık.

— Ağah, çok beklemezsin evlât. Yarına varmaz biz kocaingennen kapışırız, dedi.

— Öyle değil, dedim. Kadınlar arasında olacak kavgâ.

— Ohhoo, ondan yana da hiç merak etme. Mahalleyi kırıp geçirir bizimki.

Nine de söze karıştı. Ocağın yanında uyuklayan kediyi kucağına alarak:

— Topalak sağolsun, hiç kimse-den lâfımı geri çevirmem Topalacığım varken hiç vallaa... dedi.

Şaşırılmış kalmıştım. Yahu bu Topalak nasıl bir kedir ki, Nine onunla olunca bütün mahalleye posta koyuyor?!... Kavgâ sırasında Nine'nin hasımlarını tırmalar mı, ne eder?... Pek öyle sarp bir kediye de benzemiyor. Tersine oldukça miskin birşey...

Dayanamadım:

— Ne yapar bu Topalak Allahakı-na?

Dede cevap verdi:

— Aha, hiç acele etme. Yarın olsun da, bak Topalak ne kadar işe yararmış...

Ertesi sabah, ihtiyarın sesi böl-dü uykumuzu:

— Aptülezel bey! Aptülezel bey!

— Efendim!

— Kalk da, kocaingenin kavgasını seyret! Dedi-yim a ben sana...

Yataktan fırlayıp, pijamalarla uğradım dışarıya.

İhtiyar, avluyu çeviren çitin berisinde, kucağında kediye dikilen ni-neyi gösterdi:

— Bak! dedi gülerek.

Nine, iki eliyle tuttuğu kediye bar bar bağıyor:

— Seni pis mendebur seni! Seni kaltak seni!

Durumda bir olağanüstülük yoktu. İhtiyarı kırmış olmamak için gü-lümseyerek:

— Ninemiz fena kızmış kediye, dedim.

— Yoo, dedi. Onun zoru kediyeyle değil. Hele oraya yaklaş da bak...

Yaklaşınca baktım, çitin öbür yanında başka bir kadın var. O da oralarda dolaşıp duran tavuğa fena halde içerlemiş:

— Seni kart tavuk seni! Yaşından utanmazsın da, avlu aşırı elâleme gıdaklırsın. Burda ötüp duracağına,

git de, kümesine gelen genç horozun gönlünü yap!

Durumu kavramıştım: Bunlar kavgâ ediyorlar fakat söyleyeceklerini önlerindeki hayvana söylemiş gibi yaparak söylüyorlar.

Nine iyice sinirlenmişti. Öbürünün sözü üzerine:

— Ah şılık kedi seni, dedi. Senden kimseye sıra gelmez ki! Mahal-ledeki bütün kediler senin arkandan koşar...

Ayrıca kedinin ayıp bir yerine kızgın maşa sokmak gerektiğini, aklını başına devşirmezse onun ağzına şeydeceğini uygulamak zorunda kalacağını —bizim dediğimiz gibi dolaşıp yoldan değil de, kestirmeden ve de kesinlikle— ifade ederek oradan ayrıldı.

— Yayığı boşaltayım da, gidip o Cemile orospusunun ağzının payını vereyim, dedi.

Bizi de beklemesini söyledim.

Eve geldiğimizde Dede sordu:

— Nasıl?

— Çok ilginç, dedim.

— İğrenç ama n'aparsın... Hırlaş-madan duramaz bu karı milleti. Fakat ne kurnazlık bulmuşlar değil mi?

— Hangisi?

— Hayvan üstünden söz atmaları.

— Sahi neden öyle yapıyorlar?

— Neden olacak, kanuna çarpmasınlar diye! Hayvana şunu dedin, bunu dedin diyerekten kanun ceza vermez ki adama. Sen de düşmanına diyeceklerini hayvan üzerinden fazlasıyla söyler, edeceğin hakareti edersin. Erkekler de çokcası bu yola başvurulur.

Acele giyindik; öbür kavgaları görmek üzere Nine'nin arkasına düş-tük.

Nineyi, daha üç kişiden hakkından gelirken seyrettikten sonra bırakıp döndük. Eve geliyoruz.

Yolda bir köpek çıktı önümüze. Karım köpekten pek korkar. Hayvan daha yanımıza gelmeden haykırdı:

— Hoşt! Hü! Seni pis köpek seni!..

O sırada karşıdan eşekli bir kadın geliyordu. Bizimkinin köpeğe de-diğini üstüne mi aldı ne; eşeğin kafasına bir sopa indirdi:

— Deehhe çırpı bacaklı eşek! diye bağırdı.

Karım oldukça zayıftır. Onun zayıflığına takılıyor:

— N'olacak, dört değneği çatmış-lar, eşek diye satmışlar...

«İki değneği çatmışlar, karı diye satmışlar» sözünü eşeğine uygulayarak bizimkine taş atıyor! Kadına ne diyelim diye düşünüyoruz ama gö-zümüz de köpekte. Her an saldırı-cak gibi duruyor. Uzaklaşsın diye yerden bir taş alıp atarak:

— Defol bre uyuz meret! dedim.

Kadın yan gözle bana baktı bir süre. Sonra yine eşeğine döndü:

— Ah benim yamuk somaklı eşe-ciğim!... Kafana n'oldu öyle de ol-muş tenyare meydanı...

Pek fena bozulmuşum. Burnum oldukça çarpık olup, kafam da sü-per dazlaklır.

Usulün pek etkisinde kalmış ola-cağız ki, kadına doğrudan bir şeyler diyemedik. Hızlı adımlarla, ko-nakladığımız eve yöneldik.

Amerika'nın feza masrafları milyarları aşiyor. — Gazeteler —

GERİYE SAYMA!

Karım tutturdu:
— Ben bu işten vazgeçiyorum, sen ne yaparsan yap! diye.
Kandırıcaya kadar akla kararı seçtim.

Bu köyün kadın kavgaları hakkında epeyce bilgi sahibi olmuş, gerekli notları almıştım. Daha ilerde Kuruşme diye bir köy vardı. O köye gitmek üzere ayrıldık.

Orada da, dayımın asker arkadaşı varmış. Onlarda konaklıyoruz... Onlara da hangi amaçla geldiğimizi anlattık.

Meğer buranın âdeti de bambaşkaymış: Kadınlar kavgaya ederken oynuyorlar! Başbayağı oynuyorlar... El şaklatıp, kalça kıvrırmak mı istersiniz; parmak şıklatıp göbek atmak mı? Hepsini var... Kavgaya eden kadınlar birbirlerine bir yandan kadınca sövüyor, bir yandan da karşılıklı döktürüyorlar.

Bunların kavgaları, karıma oldukça ilgi çekici gelmişti:

— Öbür köydeki kavgalar politiktir, fakat bunlarınki estetik... diye fikir yürüttü.

İşte bu estetiklerden sonuncusunu seyreliyorduk.

Kavgacı kadınlardan bizim tarafıta olanı pek güzel oynuyordu. Bizimki —nereden esmişse— oyunun figürlerini bellemeyi koymuş aklına. Kadına bakıp bakıp o ne yaparsa aynısını yapmaya çalışıyor. Fakat öbür yanda elin karısı anlar mı?... Bizimkine dönüp başladı şakır şakır göbek atmaya. Bir yandan da basıyor küfürleri:

— Kasabanın kaltağı, köyün kahpesine yardıma gelmiş.. Hah hah haay! Tirinam, tirinam; yallah yalaaah!...

Karım şaşırılmış, elleri havada kalakalmıştı. «Ne yapayım?» der gibilerden bana bakıyor. Öbürüyse çokça coşuyor...

— Hop! Hop! Yallaah!

— Kardeşim ben sana birşey demedim ki... dedi karım.

Fakat bunu söylerken elleri hâlâ havadaydı. Üstelik ayaklarıyla da az önce öğrendiği figürü tekrarlardı! Şaşırılmış kadın bir kere...

Hemen çıktım:

— Senin de oyun öğrenmen noksandı! Hoptiri, hoptiri... Neymiş o öyle?

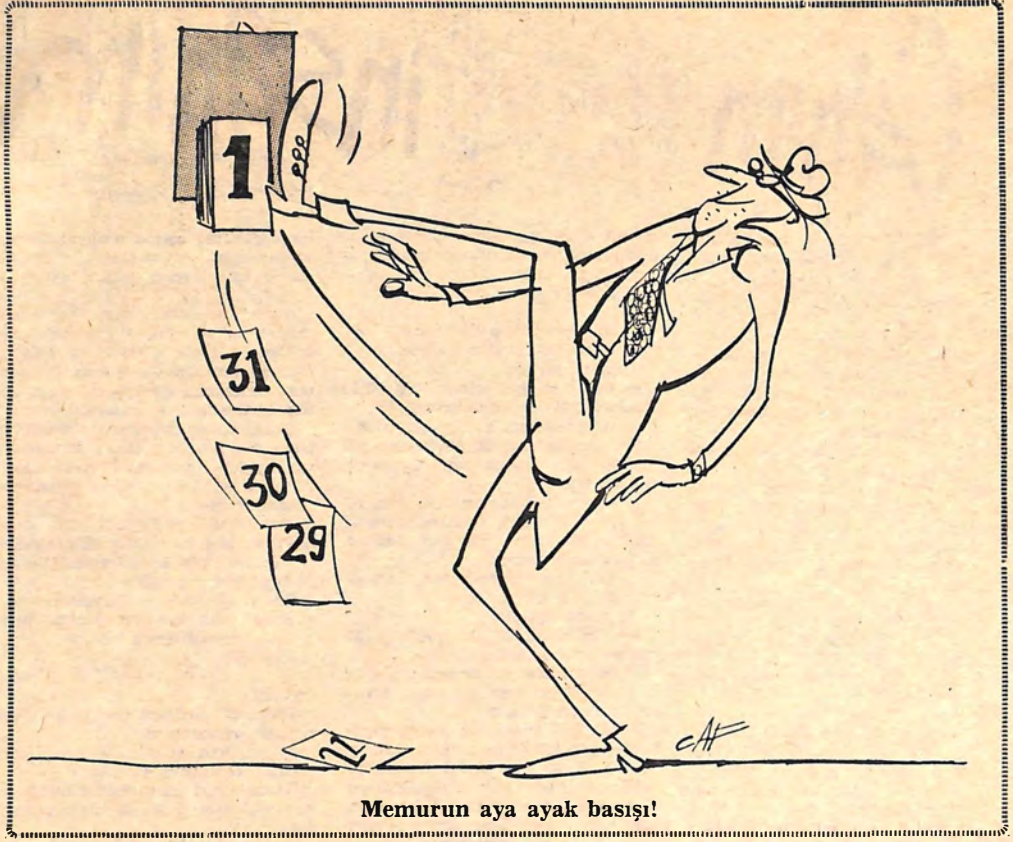
İşe bakın, «hoptiri» derken ben de kollarımı kaldırmış, göbek atmıyor muyum! Ne kadar da etki altında kalmışız...

Bu maskaralığa daha fazla karışmayalım diye, gidip karımın koluna girdim. Eve götürceğim. Fakat bizim taraftaki kadın hemen belinden bir mendil çıkarıp, karımın öbür koluna girdi. Başladı çekelemeye:

— Esteer! Çatlasın düşmanlar... Hop! Hop! Haydii!

Bizi taktı peşine; döndürüp duruyor.

Öbür yandaki kadın; yanında kimse olmadığından, bizim gibi horon çekemedi ve yenik sayıldı!

Memurun aya ayak basışı!

Bayramlık

Hoşgeldin dillere tatlılık bayram,
Eksiksiz her şeyi olana tamam...

Hoşgeldin çocuğa cici elbise,
Uğruna her yanı delinmiş kese...

Hoşgeldin sis gibi kalkan kırgınlık,
Yerine bahardan duygular ılık...

Hoşgeldin aylardır oruçlu cana,
Sofralar dolusu mutlu tantana...

Hoşgeldin fır dönen atlıkarınca,
Çocuksu gönlümün anılarınca...

Hoşgeldin aşeren yoksul sofraya,
Dolunay misali şanlı baklava...

Hoşgeldin yâdelden dost eli tebrik,
Temenni edilen mutluluk dirlik...

Hoşgeldin büyükten küçüğe sevgi,
Bayramda büyüğe yapılan saygı...

Hoşgeldin dinime verilmiş ödül,
Bayramlar sultanı beyaz leylâk, gül...

Samim AGAR

Yazısız

Canım insanım

YALÇIN KAYA

İSVEÇLİ nazıktır, İsveçli kütürlüdür, güzeldir ama, ben herhangi bir vatandaşımı yüz İsveçliye değişmem. Çünkü İsveç'te komşuluk yoktur, ikram yoktur, dostluk yoktur. Burada duygular, kuyumcu terazilerinin cimri kefelelerinden geçmiş gibidir Senin özel sorunlarınla ilgilenen İsveçliyi bulsan bulsan, akıl hastahanelerinden birinde bulabilirsin.

Gözünü sevdiğim Anadolu insanı öyle midir ya... Komşusu ile doğar, komşusu ile aç kalır, doyar; komşusu ile güler, ağlar, komşusu ile ölür. Pantolonu yırtıldığı için ardı açıktır ama, aynı zamanda eli de açıktır, gönlü de açıktır. Senin derdin, onun derdidir.

Karımı İsveç'e getirttiğim zaman bunu bir kere daha anladım.

İşten döniyordum. Karşıma Yozgatlı çıktı:

— Eee, gözün aydın, yenge gelmiş! dedi.

— Sağol, dedim.

— Artık o gâvurun peşini bırakır-sın.

— Yapacağız bir şeyler.

Ceketinin iç cebindeki tabancanın kabzasını gösterdi:

— Bir daha o karının evine adım attığını görmeyeyim, dedi. Burada senin için altı kurşunum var.

İsveçlide bu cömertliğe, imkânı yok rastlayamazsınız. Kuzeyin insanı sizin için bir tek kurşun bile sarfetmez.

— Yahu, dedim, sen kendi işine baksana.

— Arkadaşlarımla daha başta gelir. Biz dostlar için yaşıyoruz. Bana kötülük yapana bile iyilik yaparım ben.

— Altı kurşunluk iyiliğe kurşun döktürelim de nazar değmesin! dedim. Ulan sende üç metres var, ne haber?...

— Sen başkasın, ben başka... Yarın mahkemeye düşsen iyi mi? Boşansan iyi mi? Bu işler bana yakışır, sana yakışmaz. Sen efendi adamsın,

hassas adamsın, bilgili adamsın.

Ondan kurtuldum kurtulmadım, i-negöllü göründü:

— Eee, yenge gelmiş.

— Geldi.

— Barbara'yı sepetledin mi?

— Hayır, küfeledim.

Yakama sarıldı:

— Bu iş şakaya gelmez. Yengenin kulağına giderse, imiklerim seni.

— Söylemezsen, kulağına gitmez... Yahu, sen karının üstüne seksen gül kokluyorsun da, ben sana birşey di-yor muyum?

— Senin hanım, benimki gibi ol-sa, ben de birşey demem. Senin ki başka, çok başka. Bir kere, hassas, hanımefendi, kibar...

— O kadar beğendiysen, boşaya-yım da sen all dedim.

İki tokat aşketti:

— O ne biçim lâf, lan inek?.. Tütüü senin cibilliyetinel...

Tokatlara ses çıkarmadım. Çünkü aile namusum için atılmıştı. Hatta sevinmiş göründüm.

Derdimle helâk olanların sayısı birkaç gün içinde on'u filân bulmuş-tu. Hepsi de Barbara'yı derhal bırakmamı istiyorlardı. Yozgatlıya göre, bunun aksini yapmak, bana ya-kışmazdı. Ben hassastım, bilgiliy-dim. İnegöllüye bakarsanız, hassas olan, karımdı. Stokholm caddeleri-nin kabadayı çöçülsü Osman ise kü-çük kızımızı hassas buluyordu. Bo-şanırsak, o çocuk mahvolurdu.

Adapazarlı Ahmet de, taa bir va-kitler bende resmini gördüğü an-ne-me üzülmüyordu. İnsan, böyle hassas bir kadını torunundan koparmaya nasıl razı olurdu?

Karımın henüz hiçbir şeyden ha-beri yoktu. İşten her gün bir saat geç dönmeme canı sıkılıyorsa da, bunu kötüye yormuyordu. Barbara'nın evinde geçirdiğim dakikaları «çarşıda oyalanmaya» yükleyerek durumu idare ediyordum.

Barbara'ya âşık mıydım?... Hem âşıktım, hem de değildim. Daha doğ-rusu, ne olup ne yaptığının farkın-

da değildim. Galiba «dişi» arkadaş-lardan uzak geçen gençliğin acısını bu İsveçli kızıdan çıkarıyordum, o kadar.

Karım geldikten sonra, hattâ gel-medən önce, onunla ilişkimi kese-cek, olmadı. Çünkü kız, hâmile kaldığından şüpheleniyordu. Bu yüz-den, iddiasının çürüyeceği güne ka-dar kendisini bırakamazdım.

Şimdi siz Barbara'ya mı acırsınız, bana mı, bilmem. Belki de karıma veya çocuğuma veya anneme, kay-nanama acırsınız. Yahut iyiliksever vatandaşlara...

Bir akşam geldiğimde evi dolu buldum. Misafirlerimiz silme erkek-ti. Yozgatlıdan Adapazarlıya kadar, 67 vilâyetin seçmeleri...

Onları görünce, dizlerimin bağı çözüldü. Bir karımın yüzüne bak-tım, bir misafirlerin yüzüne.

İnegöllü:

— Daha başlamadık, dedi, seni bekledik.

Telaştan, şemsiye yerine kendimi çengele asıyordum:

— İyi halt ettiniz, dedim. Bir, mehter takımınız noksan.

Karım bizi biraz yalnız bırakma-sını söyledim. İsteksiz isteksiz mut-fağa gitti.

— Yahu, dedim, siz ne öküzmüş-sünüz be! Böyle şeyler kadına söy-lenir mi?... Hem siz durumu biliyor musunuz?...

Yozgatlı beni arkadaşlarına gös-terdi ve:

— Gebertmedik diye böyle konu-şuyor hıyar ağası, dedi. Yuvasını kurtarmaya çalışanlara öküz diyor. Öküz sensin lan, inek!

Adapazarlı, Yozgatlıyı yatıştırma-ya çalıştı:

— Dur bakalım, canım, belki bil-medimiz bir şey var.

Bana döndü:

— Ne durumu?

Karım dinlemesin diye kapıyı bir-den açıp baktım. Boşuna korkmu-şum... Yozgatlı sigara yakmıştı. Yak-tığı sigarayı alarak kendi ağzına soktum:

— Madem öküzüm, bir sigara ot-layayım bari, dedim.

Barbara'nın hâmileliğinden şüphe-lendiğimi, kızı bundan ötürü bırak-a-madığımı ve ayın yirni ikisine ka-dar da bırakamıyacağımı fısıldadı-

ğım zaman hepsi heyecanlandı. İne-göllü yerinden fırladı:

— Aaa, iş tamamen değişti!

Yozgatlı boynuma sarıldı Birlikte ağlamaya başladık. Fakat özür dile-mek hiçbirinin aklına gelmiyordu. Şaşkına dönmüşlerdi.

— Neyse, olur böyle şeyler, dedim. Yozgatlı:

— İyi ki vaktinde açıkladın, dedi. İnegöllü sordu:

— Eee, şimdi ziyafetler kimden? — Benden elbet, dedim.

Adapazarlı konuştu:

— Acaba kız mı, oğlan mı?

— Yahu, dedim, daha hâmile olup olmadığı belli değil.

İnegöllü:

— Olsun, dedi, yavrunun cinsi şimdiden bellidir.

— Kadın hâmile olmadıktan son-ra çocuğun cinsi nerden belli ol-sun?...

Yozgatlı:

— Meselâ yâni... dedi. Az buçuk fikrin vardır.

Yüzlerini inceledim:

— Yahu, siz dalga mı geçiyorsu-nuz? diye çıktım.

Çöçü Osman lâfa karıştı:

— Ne dalgası be, şimdi doktorlar çocuğun cinsini çok önceden anlıyor-lar.

— Yahu, daha hâmile mi, değil mi, o belli değil.

— Olsun, doktorlar sana şıp diye söylerler. Kızsa kız, oğlansa oğlan...

— Hâmile olmadan önce?...

— Hâmile olmadan önce ya, ne sandın?... İlim ilerledi, enayi. Siper mi, ne karın ağrısı diyorlar ona...

Kadının siperiyle erkeğin siperine dürbüne bakıp, kız mı yaparsınız, oğlan mı, o saat söylerler.

— Hadi lan ordan, hödük onbaşı, dedim, sensin siper!

Osman:

— Sen cahilsin be! dedi.

— Sensin cahil! Ona sperm der-ler, sperm.

— Her ne olsa... Siperimi dokto-ra göstermediniz mi?

Kahkahayı bastım. Öbürleri de güldüler. Osman bana kızdı:

— Vallahi şimdi geçmişi sıra-larım. Ulan beygir, ulan Bursa bey-giri, kaplıcalarda sırtım tellâga ke-selettiren ben değilim.

Osman'ın ağzı köptürmüştü. Ha saldırdı, ha saldıracak...

Kapı tıkladı. Karım bağırtıyı me-rak etmişti. İnegöllü cevap verdi:

— Bir şey yok, yenge, şakalaşıyo-ruz. Ciddi değil. Yoksa çocuğu mu uyandırdık?

— Hayır hayır, dedi karım. O bir uyudu mu, kolay kolay uyanmaz. Ben kavgaya çıktığı sandım da...

Osman utanmıştı. İki sebepten: Hem bağırmış, hem de tellâk'tan bahsetmişti. Yüzü kıpkırmızıydı:

— Merak etme yenge, bir şey yok! diye seslendi. Senin efendi şey de-mişt de... şey demişti... Yâni o, in-sanları esir gibi kullanmazmış. Ben de o zaman şey dedim... Dedim ki, «Kaphicalarda kendini tellâga ykāt-mak ne peki?» dedim.

Elin! «Tüh Allah!» yollu salladı. Karımın topuklu terliklerinin sesi uzaklaşıncaya, bana dönerek:

— Kusura bakma, dedi, oldu bir kere... Acaba yuttu mu?

— Yuttu gitti, dedim. Ulan, sen bayağı kafalıymışsın. Ne çabuk uy-durdun onu öyle.

— Ne yapayım yahu, fena sıkış-tım. Yoksa ben aslında kafasızımdır. Görüntüme bakma.

Yozgatlı bana döndü:

— Bak çocuk olursa, İsveçliyi bırakmak yok ha.

Yozgatlıyı öbürleri de destekledi. İnegöllü:

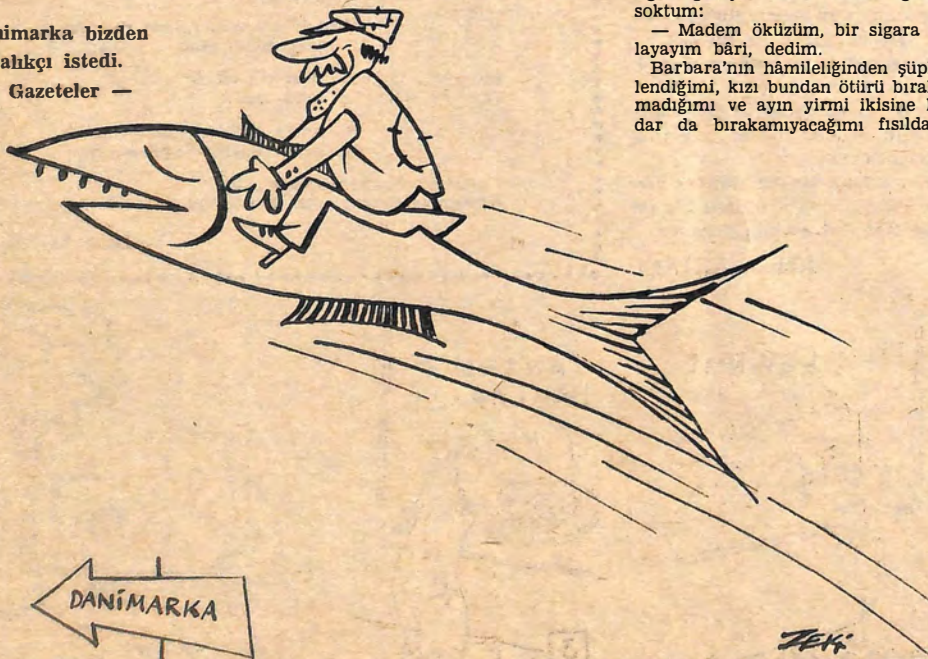
— Yooo, bırakmak yok! dedi. Ka-rı sonra çocuğa İsveç terbiyesi ve-rir.

— Yahu, dedim, daha sap yok, sa-ban yok.

Danimarka bizden

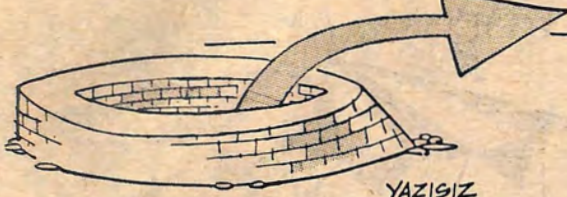
bahkçı istedi.

— Gazeteler —

— Eski D.P.'liler parti kurmaya hazırlanıyorlar. —

YAZISIZ

— Edebiyat Fakültesinde "Tiyatro kursu", kuruluyor..

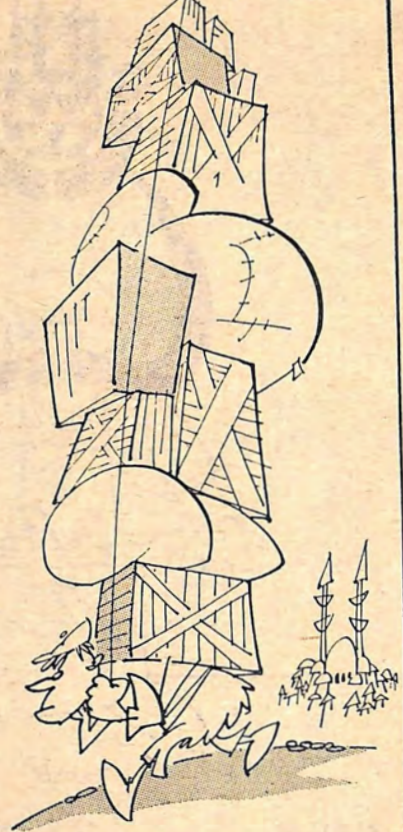
YAZISIZ

— Parasız kalan bir şahıs karısını kumara sürdü ve kaybetti. —

YAZISIZ

— Yolcudan nakliye vergisi alınacak..

YAZISIZ !

Bu defa çocuk olmasa bile, gelecek sefere muhakkak bir tane peydat. Avrupa'da ne kadar çok Türk kanı bulunursa, o kadar kârdır.

Adapazarlı:

— Böyle olmaz, dedi, yemin ettirmek lazım. Hadi yemin et!

«Delirdiniz mi siz be?!..» diye bağırdım. Beş kişi birden yüklendiler. Osman, peşesini enseme geçirdi:

— Yemin et lan!..

Mantığa çağırmak sökmedi, yalvarmak sökmedi, küfretmek hele hiç sökmedi. Osman'ın parmakları, boynumu sıkıktıkça sıkıyordu. Hadi gel de yemin etmel.. Alçak herif, demin cahilliğini suratına vurduğum için benden intikam alıyordu. Zoraki yemin ettim.

Çocuk olursa, Barbara'yı bırakmıyacağım yemin ettim. Eğer bu sefer çocuk olmazsa, gelecek sefere mutlaka yapacağım. Yok Barbara kısırsa, başka bir işveçliden çocuk yapıp bu çocuğu Barbara'yla ikimizin üstüne geçirecektim. Ondan sonra çocuğun asıl annesi ile Barbara'yı ömrümün sonuna kadar terketmeyecektim. Eğer o kadın da kısırsaydı, başka işveçli bulup ondan olacak çocuğu dördümüzün üzerine kaydetdirecektim. Yani Barbara'nın, asıl annenin, kısırsaydı kadın ve benim..

Yemin töreninden sonra karım içeriye çağırıldı. Kadıncağız, mutfakta bayağı üşümüştü:

— Bitti mi? diye sordu. Böyle saatlerce gördüğünüz şey neydi Al-lasen?

Yozgatlı, başını önüne eğerek konuştu:

— Yenge, biz yuvayı kurtarmak için uğraştık ama, nafile! Senin adam bir kere kafasına koymuş.. Sen işveç'e gelmeden önce bir metres tutmuştu. Ne yaptık bırakmadık. Üstelik kadın bundan hâmi-

le. Doğum yakında.. Eğer çocuk sağ doğmazsa, bir kere daha dene-yecekmiş. Yani ille ondan bir çocuğu olacak. Yapma etme dedik, fayda etmedi. Bir de yemin etti. «Hem kadını, hem de çocuğu bırakmaya-cağım!» diye.. İnanmazsan arkadaş-lara sor.

Karımın bakışları yüzlerde dolaştı. Beni görmemeye çalışıyordu. A-tıldım:

— İnanma bu eşeklere! dedim. Ye-min etmişim!.. Şu boynuma bak-sana. Bütün yaratıklar tepemdedi. Kendi rızamla mı yemin ettim san-ki?...

Osman:

— Valla yenge, dedi, tepesine bin-dik ama, yemin ettirmemek için bin-dik.

Karım:

— İnanıyorum, dedi.

Yozgatlı konuştu:

— Artık bizim elimizden bir şey gelmez. Sen bir an önce başının çar-sesine bak Artık babana mektup mu yazarsın, telgraf mı çekersin, ne ya-pacaksın bir an önce yap. Ama şu-nu da söyleyeyim: Bizden bir iste-ğin olursa, sevinerek yerine getir-i-riz. Bu yaban ellerinde, bizim, bir-t-birimizden başka kimimiz var.

— Yaa hakikaten, dedim, siz ol-masaymışsınız, ben ne yaparmışım?..

Karım bana tiksinierek baktı ve: — Sen hâlâ konuşuyor musun? di-ye küçümsedi.

— Neden konuşmayayım?.. dedim. Öteki suçu kabul ediyorum ama, ye-min işinde suç onların. Onlar yemin ettirdiler. Üstüne çullanıp mulla-nıp..

Karımın karşılığı tek kelimeden ibaretti ve beni susturmaya yetti:

— Niye?...

Bu «niye» nin cevabını ben vere-medim. Şayet siz verebilirseniz, ba-na yazın.

Yalçın KAYA

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI 1969 - 1970 YARIŞMASI MİZAHTA YENİLİK

YENİLİK DENİLİNCE: Örneğin 1948'lere kadar hikâyeciliğimiz ve fıkraçılığımız mahalle dedikodularının, mahkeme salonlarının, çapkınlık olaylarının pek dışına çıkamamıştı. Fakat sonraları halkın gerçek yaşantısı yazı konusu oldu, bundan «Sosyal mizah» doğdu. Particilik konu edildi, «Politik mizah» elde edildi. Hikâyede, fıkrada, hiciv ve taşlamada denenmedik şey kalmadı. Ama mizah, insanları güldürme ve düşündürme olanağı, bu saydıklarımızdan ibaret değildir elbet.

İşte, bu akla gelmeyi arayıp hazırlayarak, mizaha yenilikler getirecek yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak, mizahımıza yeni yeni tebessümler katmak için yarışma konusunun «Mizahta Yenilik» olmasına karar verdik.

Mizah sözlüğü yapıldı mı? Bir ara başlandı ama devam edilmedi. «A» dan «Z» ye kadar eksiksiz bir sözlük pekâlâ yapılabilir. Kadınları yakından ilgilendiren konular ele alındı mı? Hayır. Mizahı röportajlar yapıldı mı? Çok denendi ama, şimdiye dek yapılanlara hiç benzemeyen röportaj tarzı da bulunabilir.

Başka?.. İşte bu «Başka» yı, yarışmacılardan bekliyoruz. Düşünün, mizahta yenilikler bulunulmuşunuza tamamlanmış eser haline sokun ve yarışmamıza katılın.

**ÖDÜL: BİRİNCİYE 2.500
«İKİBİNBEŞYÜZ» LİRA**

YARIŞMANIN KURALLARI
1 — Yazıların daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılması...

2 — Yarışmaya katılan eserlerin «Mizahta Yenilik» niteliğini taşıması...

3 — Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması...

4 — Yarışmaya katılan eserlerin üçer kopya olması...

5 — Daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış bulunması...

6 — Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eserle de yarışmaya girebilir.

7 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.

8 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir. Sadece birinci gelenin gerçek hüviyetini belirten zarf açılacak, adı ve adresi öğrenilecektir. Diğerleri gizliliklerini koruyacaklardır.

9 — 2500 liralık ödül, birinci gelen esere verilecektir.

10 — 3 Aralık 1969'da başlayan yarışma 26 Ocak 1970'de bitecek, bu tarihten sonra postalanan eserler yarışmaya giremeyecektir. Jüri 27 Ocak 1970'den itibaren çalışmalarına başlayacak, armağan kazanan eser, 11 Mart 1970'den sonra ilk çıkacak Akbaba'da yayınlanacaktır.

ADRES: Akbaba Dergisi, Di-vanyolu, Klodfarer Cad. No. 8-10
İSTANBUL

Yazısız

PAZARTESİ

Müthiş adamlarız

Yakın zamana kadar kral bolluğundan geçilmiyordu ülkemizde. Nereye bасса, birkaç kral ezeceğinden korkuyordu insan. Rakip kalelere en çok gol atan «Gol kralı» oluyordu. Dudağının üstünde üç beş tüy biten «Bıyık krallığı» nı ilân ediyordu. Derken dans kralları çıktı, motosiklet kralları çıktı, hippie kralları çıktı... Krallıkların çoktan kurmuş olan semt kabadayılarını da hesaba katarsak, halktan çok kalın bulunduğu bir devir gördük demektir.

Neyse, «Efsane adam» modası başladı da, krallar ikinci planda kaldı. Hapisaneden kaçan efsaneleştii,

silâha sarılıp dağa çıkan efsaneleştii! Şimdi ise yıllarca önce başlanan bir tefrikanın son satırlarını izliyoruz milletçe. Eserin adı: «Müthiş Türk'ün akıllara durgunluk veren maceraları!»

Kahramanının adı: Esat Selçuk.

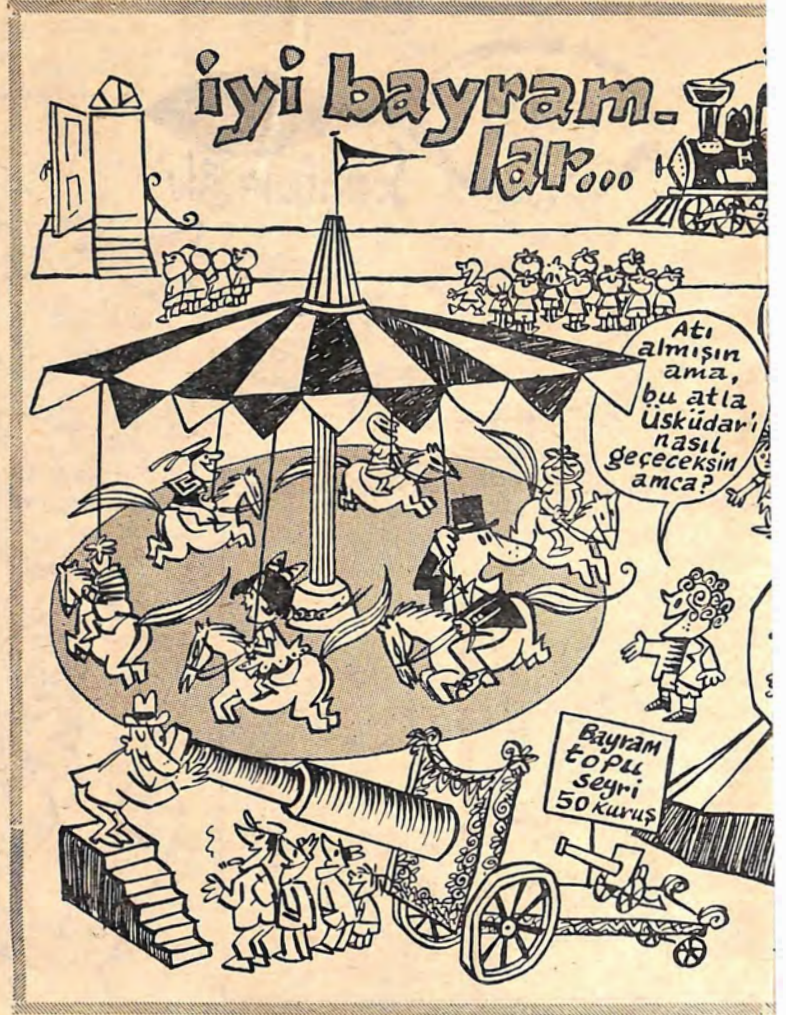
Suç: Valla onu polis de bilmiyor.

Yalnız rivayete göre çok müthiş bir adammış bu! Bütün dünyayı dolaşmış. Kralların saraylarına girmiş, sofralarına oturmuş Sonra adı bazı kanunsuz işlere karışmış.

— Peki, suçu?...

— Bırak onu karıştırma. Bu öyle müthiş, öyle müthiş bir adammış ki...

— Adam mı öldürmüştü?

— Öyle bir söylenti var ama, delil yok.

— Kimseyi mi dolandırmış?

— Diyorlar ama, dolandırılan yok.

— Peki müthişliği nereden geliyor?

— Dışişleri Bakanı Çağlayangil vermiş ona bu ismi. «Sen müthiş Türk'sün» demiş, Müthiş Türk olmuş!

Şöhret yaratmada ne kadar usta olduğumuz anlaşıyor değil mi? İş-

miz gücümüz olmadığından mıdır nedir, canımız sıkıldıkça bir şeyler yapalım diyoruz, tutup kendi kendimize birtakım namlar veriyoruz.

SALI

Biz de gönderiyoruz

Sürgünü kararlaştırılan Dubçek, Büyükelçi olarak Ankara'ya gönderiliyor.

Biz de bazı kimseleri zaman zaman Ankara'ya göndeririz ama başka amaçlarla...

Demek güzel başkentimiz yabancıların gözünde hiç de cazip bir yer değil.

Ankara onlar için «Sürgün yeri», bizler için «Vurgun yeri!»

ÇARŞAMBA

Mesaj

Her şey aklımıza gelirdi de, yurt dışında bulunan bir vatandaşımızla Belediyelerin aracılığı sayesinde haberleşeceğimiz aklımıza gelmezdi doğrusu. Sağolsun Köln Belediyesi düşünmüş, taşınmış, merakta kalmayalım diye bizim Kars'lı Memo'yu afiş yapıp duvarlara asmış. Şimdi elinde süpürgesiyle gelene geçene soruyormuş Memo yapıştırdığı duvarlardan: «Ben, Köln'ü temiz tutuyorum, siz de tutuyor musunuz?»

Valla ne diyelim bilmem ki Memo'cuğum. Biz, elimize geçen çöpleri yine eskisi gibi yollara sokaklara döküyoruz, Memo'larımızı ise temizlik için Köln'e ihraç ediyoruz.

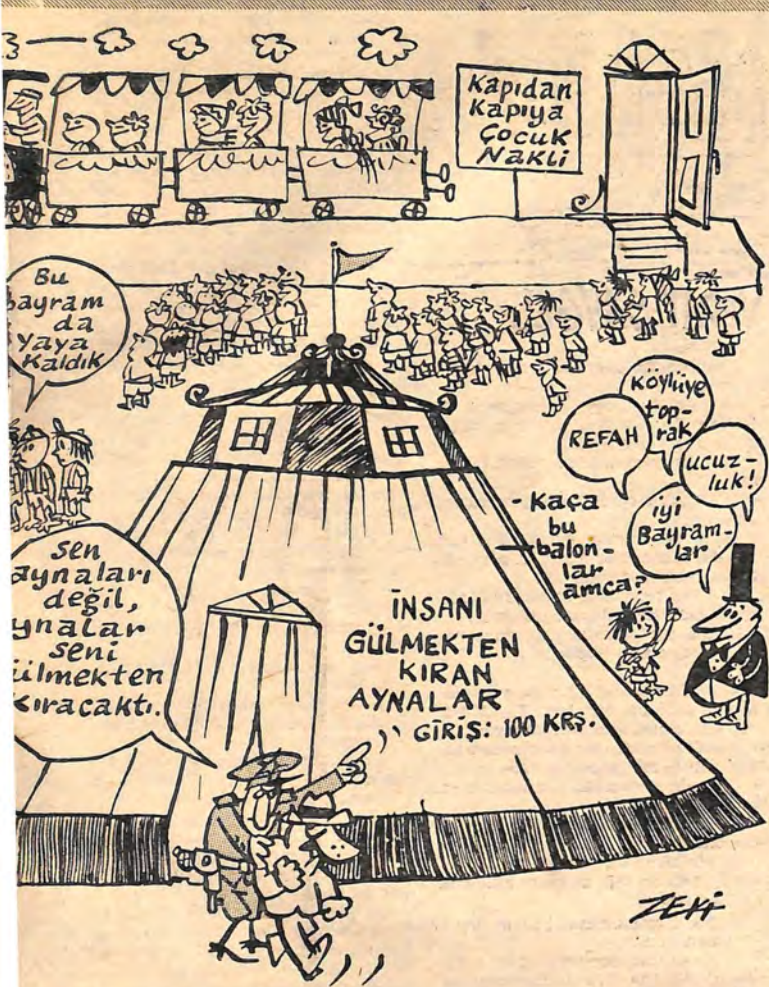
PERŞEMBE

Olayın özeti

Gazetenin biri, Amerika ile Rusya arasında Helsinki'de başlayan silâhsızlanma toplantısında olumlu kararlar alındığını bildirirken, bir başka gazete alarım veriyor: «Ruhsatsız silâh taşıyanlar çoğaldı! Dün gece şehirde yapılan aramada, 32 kaçak tabanca ele geçti!»

— Bir dakika geç kalsaydın sana gösterirdim... İki dakika geciktin, başkasına gösteriyorum!..

Feza çağında aşıklar!

lama geldiğini tahmin edebilir misin?»

Koca delikanlı... Baktı baktı, «Bilmez olur muyuz ağbey?» dedi. Sonra başladı saymaya! «Şu ortadaki, Beyazıt meydanının çukuru...» Geçti çevresindekilere: «Şu, Azapkapı çukuru. Şu, Aksaray çukuru. Şu, Sarıhan çukuru...»

Yapılmış ve yapılmakta olan bütün yeraltı geçitlerini saydıktan sonra:

«Peki» dedik. «Bütünüyle nedir bu?»

Düşündü, düşündü, ama sonunda onu da buldu: «İstanbul'un havadan çekilmiş resmi, ağbey!»

Hani diyeceğiz, kazılar bayraklaş-

tı bu şehirde. Ayrıca dalgalandırmanın ne gereği var makam arabasının bayrak direğinde?

PAZAR

Yakışmaz

Devletten aldığı maaş geçimine yetmeyen bir Genel Müdür, ek iş olarak bir mobilya mağazasının gece bekçiliğini yapıyor.

Yok hemen telaşlanmayın. Kenya'da değil, Kenya'da oluyor bu.

Zaten başka yerde olsa bir Genel Müdür kapıcılık mı yapardı? «Manşım yetişmiyor» diye demeçler mi atardı?

Allem ederdi, kallem ederdi, kendi bir mobilya mağazası açardı!

Altında ilgililerin dehşet verici demeçleri, silâhla ilgili kaçakçılık haberleri falan.

Aman efendim paniğe kapılacak ne var bunda? Durum hiç de endişe verici değil. Üstelik suç, üstünde silâh bulunanlarda değil, silâhsızlanma toplantısına oturanlarda...

İki büyük devlet silâhları attı, bunu bizim kabadayılar kapı!

Bulunmuş malı kim almaz?

CUMA

Çok mu?

Âmirine kızan şoför, İzmir Belediyesi'ne ait yolcu otobüsünü Afyon'a kaçırmış.

Benzeri görülmemiş bir olay olduğu için, hemen gazetelerimizde baş köşeyi aldı.

Oysa ne var büyültecek?

Gemilerin kaçırıldığı, uçakların kaçırıldığı, diplomatların kaçırıldığı, hattâ hattâ akılların kaçırıldığı bir dünyada, bir Belediye otobüsü kaçırılmış çok mu?

Üstelik, ekipler tarafından yakalanan şoförün söylediğine göre, kötü bir niyeti de yokmuş adamın. Uğradığı haksızlıkları protesto amacıyla Ankara'ya yürüyecekmış, o kadar!

E, bunu da çok görmeyin lütfen.

Yürüyüşlerin yeniden başladığı şu günlerde dermanı olan taban tepiyor, parası olan telgraf çekiyor. Garibin bir şeyi olmadığından, İzmir-Ankara yolunu, Belediye otobüsüyle gidiyor!

CUMARTESİ

İstanbul'un nesi?

İstanbul'a bir amblem kazandırın Atabey, şimdi de makam arabasına takmak için bir başkanlık forsu hazırlatmış. Gazetelerde görmüşünüzdür. Daire şeklinde 14 küçük yıldızın ortasında bir büyük yıldız. Söylentilere bakılırsa o 14 küçük yıldız daire müdürlerini, ortadaki büyük

yıldız ise Belediye Başkanını sembolize ediyormuş.

Oh oh, hiçbir şeyi olmayan Belediyemizin bir bayrağı olsun bari derken hepimizi bir düşünce aldı. Öyle ya, amblem hazırlanmış, açıklaması yapılmıştı ama bu yıldızların ne anlama geldiğini bakalım halk bilecek miydi?

Kahveci çırağına resmi gösterip, «Bu» dedik, «İstanbul Belediyesinin bayrağı Üstündeki yıldızların ne an-

— Hazır su varken iki kese atsam, kızarlar mı?..

O TOBÜSÜN yan camlarından vuran yakıcı güneşin etkisini azaltmak için ceketimi çıkarıp kucığıma yerleştirirken, yolculuğun hemen ilk dakikalarında çevresindekilerle samimiyet kuran tatlı dilli, temiz kalbli yol arkadaşım:

— Aman dikkat edin, dedi. Ceplerinizde para gibi, saat gibi değerli şeyler varsa, pantolon cebinize yerleştirin.

Ceketin iç cebine davranırken sordum:

— Neden? Çalınır mı demek istiyorsunuz yani?

Dudağını büküp, omuzlarını kaldırdı:

— Çalınmasına çalınmaz ama, şehirler arası yolculuk bu... Bakarsın üstüne ağırlık çöker, için geçer, ceketin tutan ellerin gevşer, artık cüzdanısa cüzdan, saatse saat, cebindeki değerli öte berin kayıp düşer! Hele köşe bucak bir yerlere sıkıştı mı, ara işin yoksa bulacağım diye!

Tanışmadığımız halde çabucak ı-sındığım yol arkadaşım haklıydı. Sanki hemen kaybolacakmış gibi bütün varımı yoğunluğum taşıyan cüzdanı iç cebimden çıkarıverdim. Arka cebime yerleştirirken:

— Yoo, dedi, önce say bakalım, paranın tamam olduğuna inan, sonra koy koyacağın yere...

— Kimsenin eli değmediğine, kimseye para vermediğime göre tamamdır.

— Sen yine bir kere say istersen. Eh, onun da bir bildiği vardı her halde. Cüzdanı açtım, doksan lirayı geçmeyen beşlikleri, onlukları saydım.

— Tamam.

— Bütünlükler de tamam mı?

«Bütünlük» dediği, yüz ve yüz liralıklardan büyük paralar olsa gerek. Utana sıkıla cevap verdim:

— Bütünü bozmuş hepsi bu işte!

Büyük bir olgunlukla:

— Aman efendim, dedi, iş adamı olmadığına göre, yanında daha fazla para taşıyıp da ne yapacaksın? Bu yollarda nelerini gördük biz! Ne kerizlerle karşılaştık! Arkamızdaki koltuklardan gelen seslerin sahiple-rine şöyle bir baktıktan sonra hafifçe dirsekleyip:

— İşte, diye fısıldadı kulağıma. Ceplerindeki parayı kaybetmek için yola çıkmış iki keriz daha!

Arkamızdakilere çıkırmadan ben de baktım ama, koltuk arkadaşım kadar çok yolculuk yapmadığımdan, keriz olup olmadıklarını anlayamadım.

— Başlarına ne gelirse gelsin, a-kıllanmazlar, diye devam etti. Herif ya bir hayvan cambazdır, ya taşra tüccarıdır. Gıcır gıcır binlikleri koyar cebine, düşer yollara... Efendi efendi mahım ahp, köyüne kentine dönse ya... Almaaaz. Garanti önce ya bir pavyona gidecektir, ya kumar masasına oturacaktı! Eh bir kere de öyle yerlere düştü mü, tamam!

Böyle kerizler olmasa

VEDAT SAYGEL

Onca para ya bar kadınlarının midesine inecektir, ya kumar masasında gidecektir!

— Doğru, diye mırıldandım. O eğlence yerlerinin kendileri için birer tuzak olduğunu bilseler...

— Bilirler. Ama yine de giderler. Ondan sonra ayılınca basarlar yaygaray! Yok efendim hüviyeti meghul bazı kimseler tarafından ilâhî çayla uyutulmuşlar da, arabayla bilinmeyen bir semte kaçırılıp soyulmuşlar da... Artık bir yığın masal...

Arkadakiler oturdukları yerde iskambil kâğıdıyla bir şeyler oynuyorlardı galiba. Kendini tutamayan koltuk komşum dönüp bir kez daha baktı:

— A, vallah keriz bunlar! Bak, bak...

Baktım ama, kerizle keriz olmayanların nerelerinden tanındığını bilmediğimden, yine anlayamadım. Fakat bilgisizliğimi belli etmemek için:

— Yaa, dedim, ikisi de birbirinden keriz!

Bizim görmüş geçirmiş iyi kalbli arkadaş dizlerini dövüp duruyor:

— Kılıç açıyorlar yahu!...

İşin kötüsü iskambil kâğıdını tanımam da, oyunların isimlerini bilmem. Bozuntuya vermemek için ben de başladım dizlerimi dövmeye:

— Tüh tüh kılıç açıyorlar!

Dizlerini bırakıp, şap şap kendi yanağına tokatlamaya başladı:

— Gidecekleri yere varmadan ellerindeki kaybedecek enayiler!

— Hem de öyle...

— O, bu derken azılı kumarbazlardan biri çıkacak karşılına, paralarından başka sırtlarındaki ceketlerini de alacak!

— Ahır mı, ahır!

Kendini tokatlamayı bırakıp, pat diye vurdu omuzuma:

— Gözü dönmüş kumarbazların kucığına atmamalıyız bunları.

Omuzumu oğuştururken cevap verdim:

— Evet, atmamalıyız!

Oturduğu yerde yarım tur dönüp, arkadaşilere:

— İyi şanslar, diye gülümseyerek laf attı.

Döndüm de, ben de onlara bakıyordum.

— Sağol bey, diye cevap verdi adamlar Ne yaparsın, yol uzun, vakit kolay kolay geçmiyor...

Bizimki cebinden bir onluk çıkar-dı:

— Haydi bir kâğıt da ben isteye-yim.

İstedi ve kazandı. Bir daha istedi, bir daha kazandı. Yuttuğu paraları cebine yerleştirirken:

— İşler fena değil, diye fısıldadı bana. İki dakikada, iki onluk!...

— Eh, yol parasını çıkardınız sa-yılır, diye cevap verdim.

Güldü:

— Böyle kerizler olmasa, yola pa-ra mı dayanır birader! Haydi bir kâğıt da senin şansına isteye-yim.

İstedi, kazandı. Benim şansına al-dığı parayı kendi cebine attı.

— Senin şansın da benimkinden az değil hanı...

Gülümstedim. Dudaklarını kulağı-ma dayadı:

— Bir kâğıt da sen iste.

Aynı şekilde ben de onun kulağına fısıldadım:

— Nasıl oynandığını bilsem, ister-dim belki...

— Oyun moyun değil yahu... Bir deste kâğıttan birini isteyeceksin. Diyelim üçlüyü istedin. Bir sana, bir kendine, bir sana, bir kendine aç-a-cak kâğıtları. Üçlü kime çıkarsa, pa-rayı o alacak. Haydi haydi, yediliyi iste, gerisine karışma!

Kumarla başım hoş olmadığı hal-de, sadece onun gönlünü hoş etmek için istedin, kaybettim! Ellerim tit-reye titreye onluğu arka koltukta-kilere uzatırken, yol arkadaşım:

— Olsun, dedi, şimdi çıkartırız se-nin zararını...

Bir kâğıt istedi, kazandı:

— Gördün mü?... Bu kerizler ol-masa senin onluğu kimden alırdık?

Parayı attı cebine:

— Şimdi sıra sende, iste bakalım.

Arka koltuktakilere bir beşli spa-riş ettik, bir onluk daha gittik! İyile bozulun yol arkadaşım:

— Sendeki şansın namussuzluğuna bak! dedi Ama boşver, şimdi geri al-ırız parayı!

Dediği gibi hemen ilk istediği kâ-gıtta aldı bizim onluğu... Attı cebi-ne!

— Gördün mü, diye fısıldadı kula-ğıma. Kârimız var, zararımız yok! İki verdin, ben geri aldım. Onlar-dan yuttuğum da cabası!

Konuşmalarına bakılırsa, ortak oynuyorduk. Paranın onun, ya da be-nim cebimde olmasının önemi yok-tu. Oyunun sonunda hesap edilecek, kitap edilecek, kâr ya da zarar iki-ye bölünecekti.

İlk defa ortak bir işte kârlı çık-manın sevinciyile:

— Sıra bende, diye fısıldadım. On lirasına mı isteye-yim yine?

Arkadakiler görmesinler diye par-maklarıyla «İki» işareti yaptı, ku-lağıma da:

— Böyle kerizler her zaman ele geçmez, diye fısıldadı. On mu yutul-dun, yirmisine iste... Yirmi mi yu-tuldun, kırkına iste ki, bir seferde bütün zararını çıkarasın.

Bu kez bir sekizli istedim, bir so-lukta iki onluk daha verdim!

— Olsun, alırsız, dedi koltuk kom-şum. Böyle kerizler varken...

İstedi ve aldı:

— Sıra sende...

Baktım, beni dirsekliyor. Nedeni-ni bilmediğim bir korku kapladı içi-mi:

— Benim şansım tutmuyor, de-dim. Sen oyna.

— Korkma birader, dedi, zararda değiliz ki... Sen yutuluyorsun, ben yutuyorum!

Titreyen parmaklarımla tutup bir onluk daha çıkardım cebimden. Bi-zim ortak kulağıma eğildi:

— Kırk lira içerdessin değil mi?

Başımı salladım.

— Kırk liraya iste, dedi. Alırsan fit olursun. Bu kerizler her zaman ele geçmez!

Onu da yutulduk! Yol arkadaşım benim verdiğim kırk lirayı, arka koltuktakilere alıp cebine yerleş-tirirken, doksan liradan son kalan onluğu çıkardığını görüp:

— Oynama artık, dedi. Görüyor-sun şansın tutmuyor... Onu da ve-rirsen ne yersin, ne içersin?

Üç gün sonra dönüş yolculuğuna başlarken, tanıdık bir sesle irkildim. Baktım, iki sıra önümde bizim eski yol arkadaşı yanındaki yolcuya he-men önlerindeki koltukta kılıç açan-ları gösteriyor ve:

— Böyle kerizler olmasa, yolculuk masrafını nasıl çıkartırız? Haydi sı-ra sende... Yirmi lirasına bir kâğıt da sen iste, diyordu.

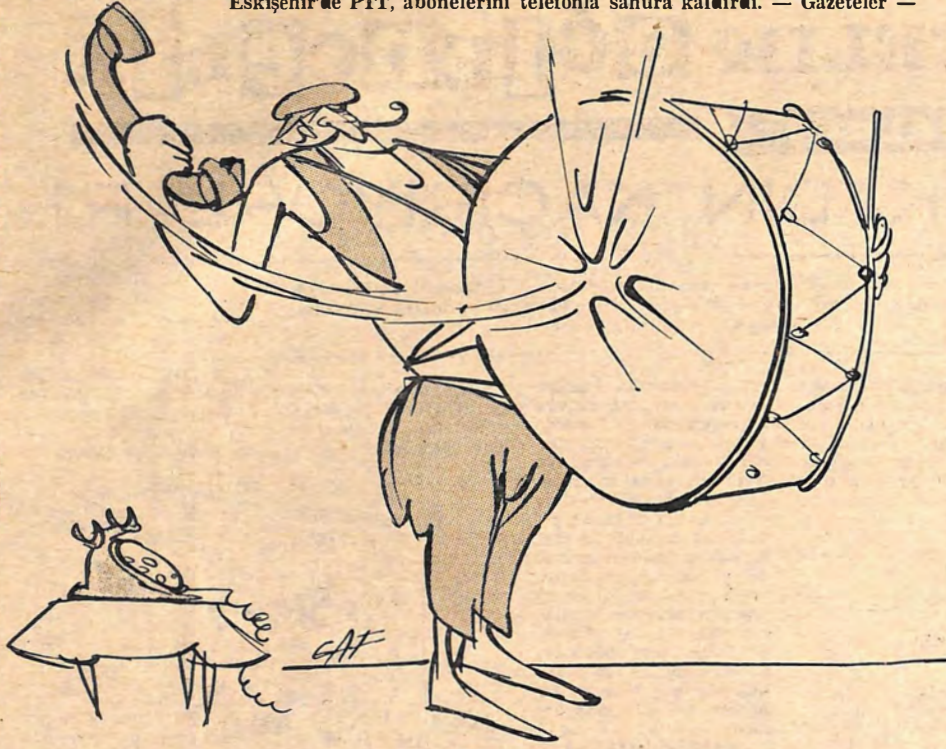
Daha dikkatli baktım, kılıç açan-lar da aynı adamlar değil mi? Ke-rizler yeni yolculardan yutup yutup, bi-zim eski yol arkadaşına yutuluyor-lardı.

Hey gidi hey... Böyle kerizler de olmasa, paralı çıktığımız yoldan pa-rasız mı dönerdik!

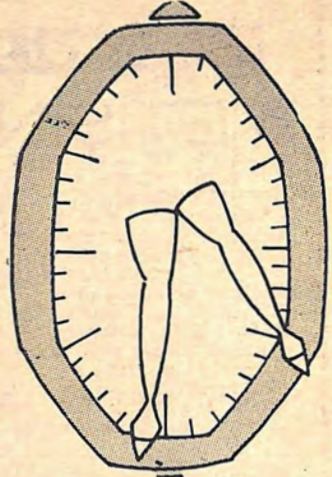
Vedat SAYGEL

Yazısız

Yazısız

BAŞBAKANLIĞIN ÖNÜNDE...

O ağaçları birbirine karıştırıyor! Kestane ve ıhlamur ağaçlarını... Galiba Başbakanlığın önündekiler ıhlamur. İnceden, altın yapraklı ağaçlar. Boydan boya bütün sokakta nöbet tutuyorlar...

Koyu yeşil türbanlı, yaş yaşmış bir vatandaş sabırla bekliyor kapıda, büyüklerden birine dert çözdürmek için. Esmer bir genç kadın, Anadolu toprağından, yoksulluk içinde tokmak gibi, dört kara böcek gözlü beklele duruyor. Sonuncusu, koynunda mışıl mışıl uykuda... Bacakları tamamen kesik başka biri, mütevekkil yarınliğıyla, o da derman bekliyor, neyin dermanınıysa...

Bu topluluğun sadece önünden geçmek iç eğzisi... Ya dâvalarını çözememek?...

Büyük memurlar, yeni atanan Bakanlara kıl yutturmaya uğraşıyorlar bütün gediklerinden. İyi bilirler gedikleri. Bakan işiyle meşgul olma zamanını bulmasın, Bakan gözünü açıp da olanı olmayanı görmesin diye... Ha o seminer senin, ha bu seminer benim diye seminer seminer dolaşıyorlar. Eğer ses etmezse, dört yıl bu dolaştırım sürer gider seminer seminer...

TURİZM BAKANI GEVHERİ:
Nihat Kürşat'ın ağır mirasını sırtlamış. Mirasın ağırlığının farkına varmasın diye, Bakanlığın ilgilileri ellerinden geleni esirgemiyorlar. Yormak istemiyorlar, Bakanlarını... Şimdi yolculuklar çıkarılır. Şimdi, Bakanın bölgesi olan Urfa'ya kafiyele yollarlar. Şimdi hiç ilgilenilmemiş Urfa üzere turistik broşürler dizeleler dizi dizi. Şimdi Ayn Zeliha'nın balıklarına turizmi temsil işi d şürürler kolları sıvayıp. Bu seneki yılbaşı tebrik kartları balık şeklinde olursa kimsecikler şaşmasın!... Heyhat Hitit güneşi devrini bitirdi!...

Bakanı uyarmak Akbaba'nın

ANKARA MEKTUBU Nimet Arzik

gagasının bir ödevi...

Urfa ilginç yer değil mi?... Tabii ki ilginç. Şimdiyedek nerdeyiniz turizmusecular ha?...

Sayın Bakan, ceviz oynacılar n'olur «sayında» barınamasın.

DEVLET BAKANI TURHAN BİLGİN:

O, kül yutmaz işte!... Geddiği de azdır. Kavrayışlı ve sabırlıdır. «Kültür ceviz oynacıları», «pöf, bu işi kavrayamaz» diye oynamak isteyeceklerdir. Kafadan atmıyorum. Öz be öz kulağımla işittim. «Pöf, bu işi kıvrıran kim ki şimdiyedegin?..»

«Mevzuat» diye dil yuvarlayamıyacıklar, ona...

«Çok esaslı olarak hazırlanmak ve aceleyle getirmek» diye tembelliklerine kılıf geçiremeyecekler ona karşı...

«Saygı endüstrisini» geliştiremeyecekler ona karşı...

Vah vah vah! Aldanmıyorsak, Turhan Bilgin'le, çetin bir devir başladı, «Kültür ceviz oynayacakları» için...

ÇAĞLAYANGİL:

«O, yeni mi?» diyeceksiniz... Bugünkü Çağlayangil yeni. Dış işlerini avucunun içine almış Çağlayangil. Dış işleri kodamanlarının «beyefendi» diye, önünde doksan derece eğildikleri Çağlayangil... Düin öyle miydi? «Kar-yer» babadan kalma mirasmışçasına burun kıvrıyordu «dış işleri ailesi». Taşradan gelme, ve kulları daha pek bellememiş bir akraba muamelesi görüyordu. Paris'e gittiğinde, ünlü diplomatlarımız tarafından, bebe gezdirir gibi, hava almak istediğinde, Bulonya ormanı reva görülüyordu ona...

Öbür Bakanlarla pek haşır neşir olmak mümkündür bulamadım bugünlerde... Tebrikçiler surlarını yapıp!

BELÇİKA SEFARETİNİN DE KABUL:

Bugünlerde Belçika sefaretinde davetler birbirini kovalıyor: Ha bayram, ha bilmem kimin ayrılışı diye...

Güzel elçiliktir Belçika elçiliği. Öbürlerinin burnuna sokulmuş değildir. Yenişehir'in göbeğinde, Atatürk Bulvarı'yla Olgunlar Sokağının köşesinde...

Büyük bir sayfiye evi gibidir yapı.

Ben, yeni kabine üyeleri gelir diye varmıştım oraya. Millî bayramdı çünkü. Ramazan olduğunu hesaplamamışım. Teki gelmedi kabineden. Dış işleri Bakanı Rusya'daydı bir kere.

Bunca kalabalığı uzun zamandan beri görmemişim bu türlü kabullerde. Balık istifi değil, balık istifi gibi salonlar.

Yüksek makam olarak, biz zımkilerden fazla kimse yoktu... Bir an, Başbakanlık Müsteşarı Munis Faik Ozansoy kalabalığı dolaştı. Ona tiyatrodan söz ettiler. Kendi çevirmiş olduğu piyesten, Andromaktan.

Dış işlerinden, Taha Caram'ın; Apollon profili bir an kalabalığı dolaştı. Konsoloslar dairesi genel müdürü, Semih Baran'ın haşmetli silüetiyle karşılaşıp ayrıldı...

Bir grubun ortasında, milletvekili Aydın Yalçın, seminer cidiyetiyle demec veriyordu: «Çok önemli bir dönüm noktasındayız» diye... Biz neden hep, kendimizi bildik bileli «dönüm» noktasındayız ki? Hayatta hiç mi başka nokta yok? Hiç mi çizgi yok da hep nokta var?... Nokta nokta hayat seke seke...

Dâvetler Ankara'da, mütevazılaştı, elçiliklerde bile. Babadan kalma havvarlar, babadan kalma viski, şampanya ortalarında yok. Babadan kalma hırlara rağmen azaldı...

Dâvetlerde hâkim unsur, her dâvetin yılanmış figüranlarının bolluğu. Başaktörler yok...

Nimet ARZIK

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

YETİŞİN KADIN KAÇIRIYORLAR!!

KADIN NEDEN KAÇIRILIR?

Sual enteresan olduğu kadar, cevabının da enteresan olması için elimizden geleni yapacağız... Efendim... Kadın, bilirsiniz insan neslinin dışıdır... Kadın, erkek tarafından günde en aşağı beş posta arzulan bir yaratıktır... Kadının menfi oluşu ve erkeğin de misbet bulunuşu birbirlerini daima çek-

Bu vahşice ve seksüel ve aynı zamanda aktüel konuya eğilmemizi isteyen sayın hamfendilerimize ithaf ettiğim bu sayfayı zevkle bütün okuyucularımın okuyacağına eminim... (Cümledeki rekakete bak...)

nun güneşteki kozmikasyon olaylarından meydana geldiği, erkeğin ipofiz glandesinde tesir yaparak kadını kaçırma arzusunu kamçıladığı Profesör Anna Kaplan ve Ferit Aslan ta-

onu zapteder ve köprüye getirir... Arkadan tayyare oyunuyla havaya kaldırır ve omzuna vurur... Ondan sonra da koşmaya başlar. Duruma ve vaziyete göre ya bir taksiye atar, ya da kadını tenha bir yere götürür. Tabii bu arada kadının vazifesi «İmdat, can kurtaran yok mu?» diye bağırmaktır. Bu bağırma sırasında cankurtaranın meşgul olduğu Belediye tabipliğine bildirilir. Zaten erkek bu arada kadını kaçırmış bulunur. Bu müddet erkeğine göre değişir...

HİLEYLE KAÇIRMA

Bu ikinci çeşitte, erkek kadını kaçırmak için türlü hileler kullanır. Bu hileleri burda sayalım:

A — İçkisine antimon atmak ve uyutmak...

B — Pul koleksiyonunu göstermek suretiyle.

C — Kadını nikâh dairelerine götürceğini vaad ederek.

D — Ona elbise, manto, çanta, çorap, bulûz gibi giyecekler alacağını vaad ederek.

E — Seni falan çağırıyor diyerekten, falan filân...

Kadın bütün bunlardan birine tav olup erkeğin peşine düşer... Erkek kurmazdır. Kadının kaçırılma-yu müsait duruma gelmesini bekler... Birden saldırır... Fakat tam kadına saldıracağı duruma geldiğini anlayınca beklemez ve üstüne atlar... Bulunduğu yere göre davranışları değişir... Bu arada kadının tuzağa düştüğünü anlaması şarttır. Bu kadının terbiyesine kalmış bir şeydir. Anlamamazlığa da gelebilir... Birçok kadınlar hile ile kaçırıldıklarını anlamları zaman erkeğe kendilerini hemen teslim etmezler. Mutlaka erkeğin tesellüm makbuzu ibraz

etmesini isterler... Bunun için her kadın kaçıran erkeğin cebinde bu makbuzdan bulunması şarttır...

bir mukavemet göstermesi de belirtilmiştir... Çünkü ortada rıza vardır. Rıza'nın bir işi çıkıp gelmezse onun yerine kardeşi Abdülkadir gelebilir...

EN ÇOK HANGİ CİNS KADINLAR KAÇIRILIR?

Genel olarak kaçırılan kadının etine dolgun ve masrafa değer olması ter-

miş, erkek elde edemediği kadınları cebren kaçırmak yoluna gitmiştir. Erkek, dünya durdukça karşı cinsi kaçırmak için çeşitli yollara başvurmuş fakat sonunda olumlu bir neticeye varamamıştır. Aslında kadın ve erkeğin böyle müşkül bir vaziyete düşeceklerine, araya polis, jandarma, mahkeme gibi makamlar gireceğini işlerini güzellikle halletmeleri daha doğrudur... Fakat ne-dense erkek kadını kaçır-maktan erotik bir zevk duyar. (Ne entellektüel bir cümle... Aferin Fahrettin).

EN ÇOK HANGİ AYLARDA KADIN KAÇIRILIR?

Yapılan istatistiklerden kadın kaçırma olaylarının en çok Temmuzun 15'i ile Eylülün 7'si arasında meydana geldiği anlaşılmaktadır arkadaşlar... Evet bu-

rafından müstereken bir karyola içinden bildirilmiştir.

Kaçırmanın çeşitleri :

ZORLA KAÇIRMA

Bu tip kaçırma erkek kaçıracığı kadını önceden seçeceği gibi aniden de karar verebilir. Erkek, bün-yue olarak kadından 135 santigrat daha kuvvetli olduğundan zorla kaçırma-da yüzde doksandokuz başarı sağlar. Yüzde bir de şişer. Bu da kaçırma sırasında etraftan müdahale etmele-ridir. Bu da çok ayıptır.

Erkek kaçıracığı kadının üstüne arkadan atlar. Boş bulunan kadın boyunduruğa gelir. Kafakolla kadını çöktürten erkek, derhal şark kündesini tatbik eder. Kadın minder dışına çıkmaya çalışırsa da erkek boyunduruğu vurup

Aksi halde her hareket ceza-yı müstelzimdir...

GÖNÜL RIZASIYLA KAÇIRMA

Gönülün rıza göstermesi bu durumda şarttır... Bu durumda kadın erkeğin kendini kaçıracığını önceden bilir... Erkek bunu kadına bir dilekçe ile bildirip kaçırma gün ve tarihini yazının altına belirli olarak yazar ve imzasını atar... Kadın o gün ve saatte kaçırma mahallinde bulunmalıdır... Zamanında gelmeyen kadınlar kaçırılmazlar... Erkek bu halde o kadına bir ihtar mektubu yazar. Üç ihtar bir tekdir, üç tekdir bir tardı muvakkattir, üç tardı muvakkat da tardıdır. Yani o kadın artık hayatının sonuna kadar hiçbir erkek tarafından kaçırılma teklifi almaz... Kaçırma sırasında kadının erkeğe hiç

cih edilir. Kadının çirkini-ni kaçırmak dünya kuru-lahdan beri âdet olmamış-tır... Sarışınlar, esmerler-den daha çok kaçırılır... Buna sebep de sarışınla-rın kaçırma sırasında da-ha çok göze hoş gördün-dü, daha çok bağırdukları tesbit edilmiştir. Esmerler en az kaçırılan cinstir. Çünkü bunun eti öbürkü-leri gibi gevrek ve lezzetli değildir. Yalnız yağların-den istifade edilir... Bir de kızıl, kestane, arap, buğday tipleri vardır. Bunlar da lüzumuna göre ka-çırılır... Çeşit olsun diye kaçırılan bu kadınların içinden çok iyi cinsler çı-kar. Bilhassa melez kadın-lar erkekler tarafından çok tutulur.

HENRİ MAKSİMİLİAN DRU - KADIN KAÇIRMA METODU

Kaçıracağınız kadının tek başına olmasına dikkat edin ve her gün geçtiği sokaklardan en müsait ve tenhasını yere tebeşirle işaretleyin...

4 — Yanınıza bir tabanca, bir kantal sucuk, pardon iy, bir sustah, bir şişe kloroform, bir paket pamuk, sarğı bezi, tentürdiyot ve bir seyyar iki kişilik cadır alın. Bütün bu malzemeleri iyice paket yapın...

5 — Sokağa evin arka kapısından çıkın ve kaçırma saatine kadar bir kahveye gidip oturun. Sakın şüpheyi çekecek bir hareket yapmayın. Etrafınızdakiler-

den birisi kadının akrabası olabilir...

6 — Kaçırma saatinden on dakika evvel kahveden kalkıp eğer arabanız varsa arabanıza atlayın, yoksa otobüsle kaçırma yeri-ne gidin ve işaretlediğiniz yerde bekleyin... Heyecanınızı kesmek için, naneli drop yemeniz iyidir. Beklerken sakın sigara içmeyin... Etrafınızı kesmeyin... Birini bekliyorsanız havasını vererek sık sık saatinize bakın...

7 — İşte en önemli an... Kadın görünür görünmez arkanızı dönün ve yerde birşey arıyormuş gibi yapın... O tam hizanıza ge-

lince cebinizden çıkardığınız klo-roformlu bezi birden arkasından atlayıp kadının burnu ve ağzına müsavi gelecek şekilde yapıştı-rın... Beş saniye bekleyin. Kadın bayılır bayılmaz onu sırtlayın... Araba orda mı?... Koşun... Du-run, gelenler var... Kaçın... Kadını yere atın... Eyvah yakalan-dınız mı?... Sizi yakalayanlara tekme yumruk atarak kurtulma-ya çalışın... Olmadı mı?... Kabahat sizde. Metodumuz gayet kati-dir. Mutlaka bir yerde yanlışlık yaptınız... Metodu baştan oku-yun... Ezberlemeden bu işi yap-maya kalkarsanız ayvayı yersiniz azizim Marselyüs...

Paris — 1897 — Henri Mak-similian Dru...

Rue Champlis 99

Yakup bey beni arayan olursa, karnımın ağırdığını, acele ilaç almak için eve gittiğimi söylersin... Nasıl da unuttum efendi, tüh! Al-labaşına sen bu dosya işini bana bırak İlyas efendi kardeşim, ben yarına halleder sana teslim ederim!...

Süleyman bey gittikten sonra, İlyas efendi biraz daha hoşbeş etti Yakup beyle. Sonra dosya için gereken yazıları yazdı. Paydos vaktinde Yakup beyle beraber çıktılar.

Yakup bey:
— Muameleni elden takip edersen iki gün içerisinde bitirirsin, dedi...
— Başka çare yok, öyle edeceğiz...
İlyas efendi o günü saat dörtte yine Hatice ile buluştu. Hiçbiri de diğerine:
— Nereye gidelim? diye sormadı. Ayakları onları dosdoğru İlyas efendinin bodrum katına sürükledi. Önce sucuklu yumurtalarını yediler, arada ikişer bardak şarap içtiler, sonra da yatağa girdiler...

İlyas efendi göreve başlamasından iki gün önceki akşam da Hatice, e-linde bir küçük bavulla geldi bodrum katına. Bir daha da o gece gitmek ihtiyacını duymadı annesinin evine. Çünkü, gündüzün saat üç sularında, her ikisi de iki şahidin huzurunda ve nikâh memurunun önünde evleneceklerine dair evet dediler...

— Sen bunu kocalığa kabul ettin mi?
— Evet!
— Sen bunu karılığa?
— Evet...
— Ben de, bana Medeni Kanunun verdiği yetkiye dayanarak.....

Yâni bu demekti ki, artık hiç kimseden korkusuz, hiç kimseye hesap vermeksizin yatağa girebilirsiniz...

Hatice evde beklerken, İlyas efendi de, Süleyman bey ve Yakup beyle bir meyhanede âdet olduğu üzere İlyas efendinin kesesinden kafayı çekiyorlardı. Kafaların iyice bulutlandığı bir yerde, Süleyman bey:

— Hakikaten senin kayınpeder çok cimri yahu, nedir onun o kıyafeti? dedi.

İlyas efendi aldırmadı...

— Efendim, sonra kızlarına bir bavul eşya...
Ona da aldırmadı İlyas efendi:
— İçelim, içelim, dedi.
Doğrusu durum Süleyman beyin hoşuna gitmişti. Belli ki İlyas efendi, zengin kayınpeder, şu, bu diye kıştır atmıştı...

Ama, Hatice için birşey denemedi. Kız hakikaten güzeldi. Üstelik o boy, o pos... Nasıl idare edecekti bizim sıkı İlyas efendi bu kadını? Maşallah, maşallah!... Hiç kız kısmında öyle kalça olur muydu? Yok canım, bu işte de vardı bir şeyler? Böyle boylu poslu bir kız olsun, bebek gibi olsun, sonra tutsun İlyas efendiyle evlensin? Var canım, mutlaka bu işte bir bit yeniği var!... Neyse, uzun günler uzak değil, öğreniriz. Hele şimdi şarabımızı çekelim bedava tarafından...

— Efendim şerefe, İlyas efendinin saadetinin şerefine!

Kadehler, «Şerefe!» diyerek kalktı... Gerdek gecesinin şerefine, o güne dek fakir memur sofrasını hiç süslememiş olan bonfile ve ciğer ezmesi bile geldi sofraya.

Gece onikiye doğru, Süleyman bey:

— Eee Yakup bey, biraz anlayışlı olmak gerek, dedi. Baksana bizim İlyas efendiye, sabırsızlanıp duruyor... Hani ya, biz de olsak, sen de olsan, ben de olsam sabırsızlanırdık. Haydi bakalım, yavaş yavaş kalkalım, bizim İlyas efendiyi evine bırakalım!...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Üçü de iyice sarhoş olmuşlardı... İlyas efendi, köşede kıyıda birikmiş olan ve aynı zamanda yavaş yavaş suyunu çekmekte olan parasından hesabı ödedikten sonra kalktılar... Kolkola girerek, İlyas efendinin evinin yolunu tuttular.

Süleyman bey:
— Ne mutlu be arkadaş, artık senin ışığın da yanıyor, dedi.

İlyas efendi, içkinin tesiriyle pis pis sırıttı.
— Haydi bakalım sana güle güle!..
— Yoo, olmaz, insan şöyle bir girer canım, bir kahve içer...

Kahve!... O zaman evde kahve mahve olmadı aklına geldi İlyas efendinin... Çay oluverir, kıyamet kopmadı ya!...

Kapıyı çaldı. Hatice, omuzundan aşağıya dökmüş olduğu saçlarını toplamaya çalışarak kapıyı açtı:
— Buyrun! dedi.

İlyas efendi:
— Bak, bu arkadaşım...
Unuttu. O unuttu, Süleyman bey:

— Ben sizin beyin başkâtibi Süleyman bey, bu da aynı dairede nüfus kâtibi Yakup bey, dedi.

İçeriye girdiler. İkisi de derleniş, toplanmış karyolanın üzerine oturdular... Süleyman bey:

«Eh, bir müteahhit kızının ancak bu kadar güzel çeyizi olur,» dedi içinden ve ortadaki kocaman sandığa baktı... Sonra gözü, arkası kırık iskemleyle ilişti:

«Kıtır attı, kıtır... Daha ben ilk günden inanmamıştım zaten! Neyse böyleli daha iyi.»

İlyas efendi:
— Bize çay yapacak mısın Hatice? dedi.

— Tabii.
İki misafir, ikisi de:
— Yok canım, istemez, dedilerse de, İlyas efendi, üsteleli ve Hatice salına salına mutfığa gitti...

Süleyman bey, bu kez İlyas efendiyi, Hatice'nin güzelliğinden ötürü kıskandı. Hattâ içinden, sarhoş kafanın tesiriyle:

«Bak lan sen şu itoğlu ite, zaten armutun iyisini ayı yer» dedi.

Yakup bey ise evdeki karısını düşünüyordu. İki çocuktan sonra, göğüsleri bir yoğurt kesesi gibi sarkmış karısını.

«Efendim kadın dedin mi, bu bizim yengemiz gibi olmalı ki, cana can katmalı... Yoksa bizimkiler gibi olursa!...»

Çaylar gelmişti. Bereket İlyas efendinin bekârlığından yeteri kadar bardağı vardı da, nöbetleşe içmediler... Bu arada Hatice de mutfaktan dışarıya çıkmadı. Onu, bir geldiklerinde gördüler, bir de giderlerken...
— Haydi Allah mes'ut etsin!...

Onlar gittikten sonra, Hatice:

— Bana bak İlyas, dedi, artık içkiye, şuna buna paydos. Aldığın parayı bildiğin gibi harcamasını da bil-melisin. Bundan sonra paranızı kuruşu kuruşuna hesap edeceğiz...

O gece de çok seviştiler ama nedense, daha evvelki sevişmelere benzemedi bu sevişme...

İlk kez o sabah fabrikaya gitmedi Hatice... Zaten o günden sonra bir daha da hiç gitmedi fabrikaya...

İşte böylece evlendi İlyas efendi... O rutubetli bodrum katının ismi de «Dünya Evi» oldu...

Hikmetinden sual olmaz, nüfus kâtibi İlyas efendinin karısı Hatice hanım yediyi sonra bir gece doğum sancılarıyla kıvrınmaya başladı...
— İlyaaa, İlyaaa, koş ebeye!... dedi.

— Yahu daha yedi ay!...
— Koş, yedi aylık bu!...

İlyas efendi ile ananın ralımindeki çocuk arasında telefon bağlantısı yok ki, İlyas efendi sorsundu:

«Yavrum evlâdım, yolculuk ne zaman, hangi gün teşrif edeceksin?» diye de ona göre cebinde üç beş kuruş bulundursundu... Hatice hanım:
— Ebe, ebe! diye bağırırken, İlyas efendi cebindeki parayı düşünüyor-du:

«Bu parayla ancak ebeye bir araba tutulur!...»

— Daha burda mısın sen yahu?
— Ayakkabımı giyiyorum hanım!
— Yalınayak koş!

İlyas efendi, bir ayakkabısı elinde dışarıya çıktı, dışarda giydi. Nasıl da aklına gelmemişti, bu memleketin belediye ebisi vardı yahu. Çağırdın mı, görevi, sıppadak gelirdi...

Sonra efendim doğumevleri vardı ya, orada para almırdı. Memurlara bedavaydı ama, Hatice'nin yerine İlyas efendi doğuramazdı ya. En iyisi belediye ebisiydi... Sordu soruşturdu, belediye ebisinin evini buldu. Kapıyı çaldı. Yetmişlik bir kadın çıktı. İlyas efendi, aceleyle:
— Belediye ebisini çağırır mısınız? dedi.

Kadın, titrek dudaklarıyla:
— Benim, dedi.

«Yahu bu kadın, kendi kendine doğum yapan kedileri bile doğurtamaz bel!»

Yaşlı belediye ebisi:
— Doğum mu? diye sordu.

İlyas efendi, isteksiz:
— Hi, dedi.

— Gelemyeceğim ben evlâdım, neden dersin, üzerine âfiyet ishalim!...

İlyas efendi, içinden:
«Allahtan olmuş» dedi.

— Buralarda başka bildiğiniz ebe var mı?

— Şu sokakta ebe Zeliha var. Ona uğrayıver evlâdım!

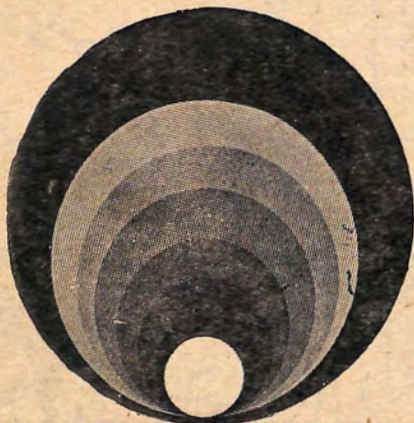
İlyas efendi, o sokağa girdi. Soluk bir ışığın aydınlattığı evin kapısını çaldı. Kapıya çıkan kız çocuğuna:
— Ebe Zeliha'nın evi burası mı? diye sordu.

Küçüklük kız:
— Evet, dedi, sonra yukarıya selen-di.

— Anneee, doğum var!

(Devamı var)

tasarruflarınızı en iyi değerlendirebileceğiniz banka

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Dosyayı bulmak için hiç acele etmeyin!..

Benzeten benzetene

Ömründe şehre hiç inmemiş olan köylü, yolda bir ayna bulmuştu. Doğduğundan beri hiç görmediği ganimeti yerden aldı, merakla baktı ve sevinçle bağırdı:

— Babamın resmi! Çektirdiğini hiç bilmiyordum.

Bulduğu aynayı koynuna soktu, eve gelince kaybolmaması için çekmeceye koydu.

Ertesi sabah çekmeceleri temizleyen karısı, gözlerin birinde kocasının gizlediği aynayı buldu. Tesadüf bu ya, eline aldığı şeyin ne olduğunu, ne işe yaradığını o da bilmiyordu. Sağına baktı, soluna baktı, kendi suratını aynada görünce:

— Vay vicdansız herif! diye çığlığı attı. Şimdi de büyücü suratlı, cadı sevgilisinin resimlerini eve getiriyor ha?..

Saygısızlık

İlk defa sirk'e giden çocuk, babasına:

— Şu hayvanlar ne terbiyesiz şeyler, dedi. Öğretmenleri olan eli kırbağı bey ayakta dururken, onlar taburelerde oturuyorlar!

Pazarlık

İskoçyalı, pantolon almak isteyen oğluna öğüt veriyordu:

— Esnaf kısmı kaşla göz arasında uyutur adamı. Sorduğun mala bir fiyat mı söyledin, sen daima onun yansını vermelisin.

Öğütü alan oğlan mağazaya gitti, beğendiği pantolonun fiyatını sordu.

— Dört lira, dedi satıcı. Babasının sesi kulaklarında yankılayan oğlan:

— Çok, dedi, iki lira vereyim şuna.

— Maliyeti iki lira. Ama gençleri severim. Al, güle güle kullan.

— Yoo, dedi delikanlı. Şimdi çok çok bir lira veririm.

Kafası kızan satıcı uzattı pantolonu:

— Bu fiyata satmaktansa, bedava veririm daha iyi. Al, senin olsun!

Verilen öğütü hatırlayan delikanlı bocaladı. Babası, satıcının söylediğinin yarısını vereceksin demişti ama, bedava verilen bir malın karşısında ne yapması gerektiğini söylememişti.

— Yoo, dedi, kandıramazsınız. Madem fiyatta uyuştuk, iki pantolon sarınız!

Zararı yok

Sonradan görme züppe kadın, vereceği davette misafirlerine hoşça vakit geçirtmek için ünlü bir viyolonistle keman çalma konusunda anlaşmış. Teklif edilen paranın büyüklüğü karşısında işi almak zorunda kalan sanatçı:

— Davetlilerinizin şerefine paha biçilmez değerdeki çok eski kemanımla çıkacağım, dedi. İki asırlık bir stradivarius'tur bu.

Kemanın yaşını öğrenince düşünceye dalan züppe kadın, duşunu bükerek:

— Eh, ne yapalım, dedi. Eski bir kemanla çıktığımızı misafirlerimin anlamamaları için salondaki avizelerden birkaçını söndürebilirim.

— Somurtup duracağına evimize bir perde al!..

Şans

Fakir çiftçinin oniki tavuğu vardı, fakat horozu yoktu. Dışından turnağından artırdığı para ile bakımsız, tüyleri yolunmuş, ucuz bir horoz alıp kümese saldı. Fakat aç ve kuvvetsiz hayvan başını çevirip tavuklara bakmadı bile. Çaresiz kalan çiftçi, bir dostundan aldığı borç para ile besili, güzel bir horoz alıp diğerlerinin yanına saldı. Yeni gelen horoz, kümesin bir kenarında pikneleyen rakibini görünce üstüne atlayarak başladı galalamaya! Başını elleri arasına alan çiftçi:

— Tüh, dedi, bizdeki de ne şans be! İlk aldığım horoz iktidarsızdı, şimdiki ise homoseksüel!..

— Tuh, tam sevişirken cereyan kesildi!..

— Ne istiyorsunuz?..
— Önce bir merdiven!..

Barda

İri yarı müşteri iyice kafayı tutmuş, hesap isteyen garsonlara:

— Benden metelik alamazsınız! diye tutturmuştu.

İşin sarpa sardığını gören bar sahibi merkeze telefon etti, üç beş dakika sonra kapıya bir cip geldi. İçinden çıkan ufak tefek polis, asayiş bozanın insan değil bir insan azmanı olduğunu görünce:

— Şimdi icabına bakarım, dedi ve elini cebine daldırarak ekledi: Bayın hesabı ne kadar?

Dertleşme

Sinemanın iki kadın yıldızı yolda karşılaştılar. Biri:

— Yürümek gücüne gidiyor ama ne yapayım, dedi, on günden beri şoförsüzüm.

— Eski şoförün ne oldu? İyi bir insana benziyordu.

Beriki «Boşver» gibilerden elini salladı:

— İyiliğine iyiydi ama, her görüğüne yirmini yıldan beri yanından çalıştığını söylemesi, doğrusu canımı sıkıyordu!

Saçmalık

Üzerini yazdığı zarfı kapatıp gişeye verdi, ücretini uzatarak normal bir pul istedi. Şişkince gördüğü mektubu tartan memur:

— Mektubunuz çok ağır müsyö, dedi. Bir pul daha yapıştırmanız gerekiyor.

Memurun söylediklerini mantık dışı bulan adam:

— Haydi canım, dedi. Hem mektubumun çok ağır olduğunu söylüyorsunuz, hem bir pul daha yapıştırmamı istiyorsunuz. Hafiflemesi için pullardan birini çıkarsak olmaz mı?

★

Hangisi hasta?

Ruh doktoruna telefon eden kadın:

— Kocam kendini at zannediyor doktor, dedi. Et yiyor, ayaklarını nallatıyor ve sorularına kişneyerek cevap veriyor! Acaba tedavi imkânı var mı?

— Elbette madam, diye cevap verdi doktor. Göreyim. Yalnız bu size biraz pahalıya malolur.

— Paranın önemi yok doktor... Kocam yarışlarda nasıl olsa dünyanın parasını kazanıyor!

- EVET, İNCİLERİ SAHTE AMA ... DİĞER
BÜTÜN DEĞERLERİ HAKİKİ !..

Dünya
karika
türle.
ki -

- MAĞ BİTİNCYE KADAR BEKLEYEMEZ
MİSİN ŞEKERİM ?..

- HİŞT... TREN TÜNELDEN
ÇIKALI ÇOK OLDU !..

- ALO , AY'A BİTMEK İÇİN GÖNÜLLÜ
KABUL EDİYOR MUSUNUZ ?..

- YOOO, AKLINIZA KÖTÜ ŞEY.
LER GELMESİN ... O, BENİM
SADECE SEKRETERİMDİR !..

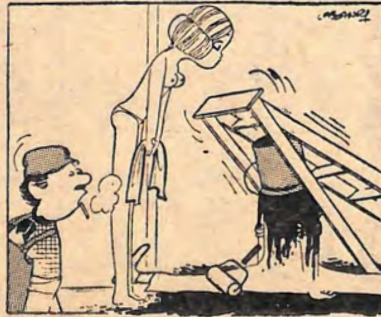
- O'NUN SAYESİNDE LOKANTAMIZIN
KAZANCI ÖYLE BİR YÜKSELDİ Kİ !..

- SİZİN ÜSTÜNÜZE
BİR ELBİSE ...

- GİYMENİZİ TAV-
SİYE EDERİM ...

- ÇÜNKÜ ARKADAŞIM ÇOK ÇABUK
HEYECANLANIR !..

- SAÇMALAMA, KİM DİYOR HAVA
ISINDI DİYE !..

1969 yılının son ikramiye çekilişinde:

Beheri 100.000 lira
değerinde
kaloriferli, konforlu

60

APARTMAN DAİRESİ

ile birlikte

9 bir defada cem'an
**MİLYON
LİRA**

Bu çekiliş için son para yatırma
tarihi:

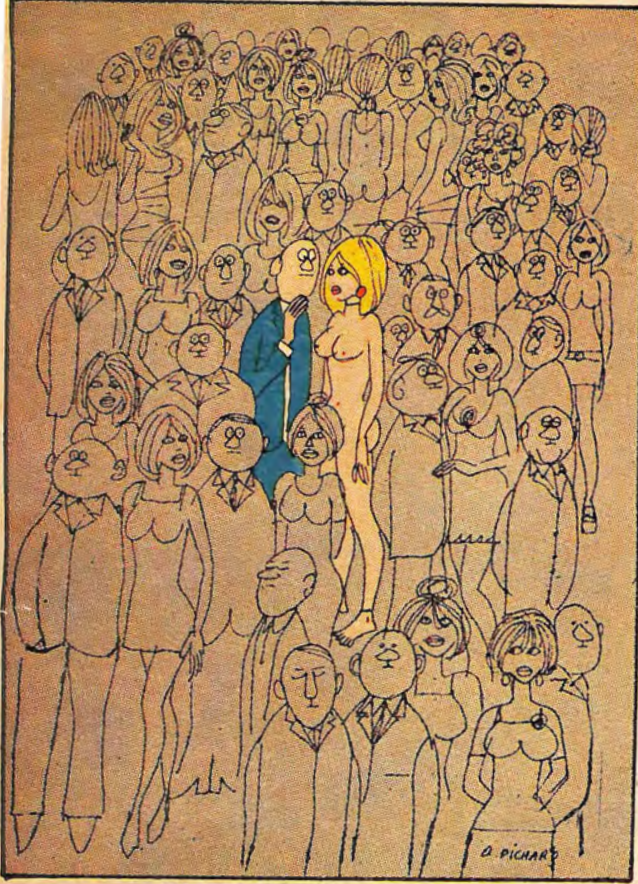
31 Aralık 1969
Çarşamba

Bütün tasarruflarınızı Bankamız-
da toplamakla bu çekilişe daha
büyük kazanma şansı ile
katılabilirsiniz.

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran : 2531 — 205)

Akhaha

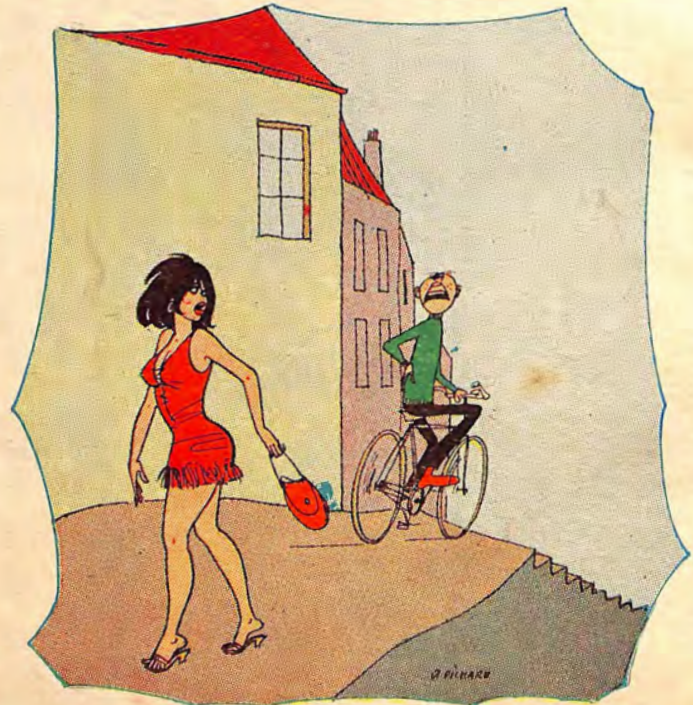
- SİZİN DİĞERLERİ GİBİ OLMADIĞINIZI ÇOK İYİ BİLİYORUM , HAYDİ !..

- SEVGİLİM , ELİNİN ALTINDA OLAN ŞEYİ NEDEN BAŞKA YERDE ARIYORSUN ?..

- GÜZEEEL ... BU AKŞAM GELİNDE , ÇEVİRECE-
- GİNİZ FILMİN KONUSUNU GÖRÜŞELİM !..

- ÖNÜNE BAK , YOKSA PIŞMAN OLURSUN !..
- HİH , NEDEN PIŞMAN OLACAKMIŞIM ?..